

АЛЪН А. МИЛН

МЕЧО ПУХ

Част 2 от „Мечо Пух“

Превод от английски: Вера Славова, 1987

chitanka.info

НА ТЕБ

*Ръка за ръка
Кристофър Робин и аз
ти поднасяме днес тази книга.
Нали си учудена?
Нали я харесваш?
Нали ти за туй си мечтала?
Ето я! За теб е!
Защото те обичаме!*

ВЪВЕДЕНИЕ

Ако ти се е случвало да прочетеш някоя друга книга за Кристофър Робин, може би ще си спомниш, че по-рано той имаше един Лебед (или Лебеда си имаше Кристофър Робин — не знам точно как беше) и че той наричаше този лебед Пух. То беше отдавна и като се сбогувахме с Лебеда, ние си взехме името обратно, защото мислехме, че то повече няма да му трябва. И когато новото мече Едуард поиска едно галено, прекрасно име, име, което да вълнува и да е измислено само за него — Кристофър Робин изведнъж го нарече Пух. И така си остана.

Сега, когато вече обясних тази част от името му, ще обясня и другата.

Не е възможно да отидеш за по-дълго време в Лондон и да не посетиш Зоологическата градина. Има хора, които започват да я разглеждат оттам, където пише:

ВХОД

и с възможната най-голяма бързина минават край всички клетки... докато стигнат дотам, където пише:

ИЗХОД

Но умните отиват веднага и застават при най-любимото животно.

Така и Кристофър Робин: той отива право там, където са мечките, започва да шепне нещо на помощника на пазача и вратата се отключва, ние минаваме през някакъв тъмен вход, качваме се по стръмни стъпала, докато стигнем една специална клетка, тя се отваря, от нея се измъква нещо кафяво, космато, рошаво и с радостен вик: „О, Мечо!“, Кристофър Робин се хвърля в прегръдките му. Името на това мече е Мечо, което показва какво хубаво име е то за мечета. Смешното е само, че сега не си спомняме дали нашият Мечо е наречен първо Мечо, а после Пух, или първо Пух, а после Мечо. По-рано знаехме как беше, но сега вече сме забравили.

Тук Прасчо ме прекъсна с квичация си гласец:

— А за Мен?

— Мое мило Прасенце — отговорих, — в цялата книга пише и за теб.

— Но за Пух повече! — изквича той.

Нали разбирате — Прасчо завижда, че за Пух има Голямо Въведение. Е, няма защо да отричаме: разбира се, Пух е любимецът. Но и Прасчо е герой много пъти, когато Пух го няма. Защото не е възможно да вземеш Пух незабелязано в училище, а мъничкият Прасчо може да се пхне в джоба, където е голяма утеха да го чувстваш, когато не си много сигурен дали два пъти по седем е 12 или 22! Понякога той се измъква от джоба и наднича в мастилницата. По такъв начин става по-учен от Пух, но Пух няма Нищо против:

— Някои са умни, а някои не са — казва той.

И така си е!

А сега всички играчки се развиваха:

— Ами за Нас?

Затова най-добре е вече да престана да пиша Въведение, а да започна самата книга.

ГЛАВА ПЪРВА, В КОЯТО СЕ ЗАПОЗНАВАМЕ С МЕЧО ПУХ, С НЯКОЛКО ПЧЕЛИ И ПРИКЛЮЧЕНИЯТА ЗАПОЧВАТ

Ето мечето Едуард слиза по стълбите... бум... бум... бум... с главата надолу зад Кристофър Робин. Това е единственият начин за слизане по стълба, доколкото му е известно. Понякога му се струва, че сигурно има и друг начин — само да можеше за минутка поне да не си чука главата о всяко стъпало, а да помисли малко. Тогава пък му се струва, че няма! Но както и да е, ето го вече долу, готово да ви бъде представено: Мечо Пух!

Когато за първи път чух името му, аз казах — както и вие сега се готвите да кажете: „Но той има козина!“

— Знам! — отговори ми Кристофър Робин.

— Тогава не можеш да го наричаш Пух!

— Не.

— Но ти го нарече така!

— Той е Мечо Пух! Не разбираш ли какво значи **това**?

— О, сега разбрах! — казах бързо.

Надявам се, че и вие вече сте разбрали, защото — все едно — това е единственото обяснение, което ще получите.

Понякога Мечо Пух обича да играе на нещо, когато слезе долу; друг път обича да седне тихичко пред огъня и да слуша приказки. Тази вечер...

— Хайде една приказка! — каза Кристофър Робин.

— **Каква** приказка? — попитах.

— Ще бъдеш ли така добър да разкажеш една на Мечо Пух?

— Разбира се! — казах. — Какви приказки обича той?

— За себе си! Защото той е от **този** вид мечки.

— Да, виждам.

— И така, бъди добър...
— Ще се опитам — казах аз.
И се опитах.

Едно време — отдавна, много отдавна, чак около миналия Петък — Мечето Пух живееше сам-само в една гора под името Сандерс.

(— Какво значи да живееш под име — попита Кристофър Робин.

— Това значи, че името е написано със златни букви над вратата и ти живееш под него.

— Пух не е много сигурен в това — каза Кристофър Робин.

— Но сега вече съм — обади се един ръмжащ глас.

— Тогавя продължавам — казах аз.)

— Веднъж, както се разхождаше, Мечо Пух стигна до една поляна сред гората, в средата на тази поляна растеше грамаден дъб, а откъм върха на дъба се чуваше силно бръмчене.

Мечето седна под дървото, сложи глава между двете си лапи и започна да мисли:

„Преди всичко — каза си то — това бръмчене значи нещо. Не може да има бръмчене само току-тъй — бръм... бръм... — без да значи нещо. Щом има бръмчене — значи някой бръмчи. А единствената причина да издаваш такъв звук, доколкото знам, е защото си пчела.“

После мисли още дълго и си каза:

„А единствената причина да си пчела — доколкото знам — е да правиш мед!“

То се изправи развълнувано.

— А единствената причина да се прави мед е, за да мога аз да го ям!

Така мечето започна да се катери по дъба.

И
се
катери,
и
се
катери,

и
се
катери,
и
както
се
катереше,
то
си
затананика
една
песничка.
Ето
каква
му
беше
песничката:

*„Ах, не е ли смешно,
че обичам мед?
Бръм... бръм... бръм...
Чудя се защо!“*

Покатери се още
по-нагоре
и
още
по-нагоре,
и
още
малко
по-нагоре,
и
се
сети за
друга песничка:

*„А колко смешно би било, нали,
мечките да бяха вместо тез пчели:
кошера си щяха с мед те да напълнят
(ако пчели бяха мечките сами)
в дънера, на ниско — да не качвам стълби!“*

То се бе поуморило, затова изпя тази Оплакваща се Песничка.
Ето го, почти стигна. Само да се качи на ето... онова клонче...
Пррасс!!!

— Помощ! — извика Пух, като се блъсна в един клон, десет стъпки по-долу.

— ... ако само не бях... — каза той, като полетя към друг клон, двадесет стъпки по-надолу.

— ... исках само да... — заоправдава се Пух, като се превъртя презглава и прекърши клонче, тридесет стъпки по-ниско...

— ... исках...

— ... разбира се, то бе малко така... — допусна той, като бързо се провря надолу между шест други клончета.

— ... всичко се случи поради... — реши той, като се сбогува с последния клон, обърна се два-три пъти във въздуха и бухна с разперени лапи в средата на една хвойна.

— ... всичко се случи поради **обичта** ми към меда. Ох! Помощ!

Мечето изпълзя из храста, извади бодлите от носа си и започна пак да мисли. И първия човек, за когото се сети, беше Кристофър Робин.

(— За мен ли? — попита развълнуван Кристофър, не смеейки да повярва.

— За теб!

Кристофър Робин не каза нищо, но очите му ставаха все по-големи, а лицето — все по-розово.)

... И така Пух отиде при своя приятел Кристофър Робин, който живееше в друга част на Гората, зад една зелена врата.

— Добро утро, Кристофър Робин — каза Пух.

— Добро утро, Мечо Пух — каза ти.

— Мисля си дали имаш нещо такова като балонче.

— Балонче?!

— Да. Тъкмо си мислех, като идвах насам, дали се намира балонче у Кристофър Робин, или не... защото се бях замислил за балони.

— За какво ти е притрябвал балон? — попита ти.

Пух се огледа наоколо, за да се увери, че никой няма да го чуе, и като си сложи лапата до муцуната, прошепна:

— Мед!

— Ама не може да се вземе мед с балон!

— Мога! — каза Пух.

Случило се беше така, че предишния ден ти беше поканен у твоя приятел Прасчо и там на всички гости раздадоха балончета. На теб се беше паднало голямо зелено балонче. А понеже един от Зайовите роднини не дойде — много малък беше още, за да ходи по гости — и неговото синьо балонче остана, ти занесе у дома си и зеленото, и синьото балонче.

— Кое от двете искаш — показва ги ти на Пух.

Той сложи глава между двете си лапи и много внимателно обмисли.

— Виж как стои работата: когато отиваш с балон за мед, най-важното е пчелите да не те усетят. Ако си със зелен балон — те ще помислят, че си част от дървото, и няма да те забележат; ако си със син — ще помислят, че си част от небето, и пак няма да те забележат. Въпросът е как по-добре ще ги заблудиш.

— А няма ли да те забележат под балона? — попита ти.

— Може да ме забележат, но може и да не ме забележат — с пчелите никога не се знае какво може да ти се случи!

Пух помисли един миг и добави:

— Ще се постарая да изглеждам като малко черно облаче.

— Тогава по-добре е да вземеш синия балон — каза ти.

Така и направихте.

Двамата излязохте със синия балон, ти си взе и пушката за всеки случай — както правиш обикновено. Пух отиде до една много кална локва, която знаеше от по-рано, и се търкаля в нея, и се търкаля, докато стана съвсем черен. После надухте балона колкото беше възможно, но го държахте заедно за канапа, след туй ти изведнъж го пусна и Пух леко се понесе нагоре. Скоро стигна почти самия връх на дървото, само че десетина стъпки встрани от него.

— Уррааа! — извика ти.

— Прекрасно е, нали? — погледна Мечо Пух надолу. — Как изглеждам оттам?

— Приличаш на мече, което се е хванало за балон — каза ти.

— Нима?! — попита Пух разтревожен. — Нима не приличам на малко черно облаче сред синьото небе?

— Не много!

— Може отгоре да изглеждам иначе. И както ти казах, с пчелите никога нищо не се знае!

Нямаше вятър да го духне към дървото и Мечо Пух си остана така: можеше да вижда меда, можеше да мирише меда, но не можеше да го стигне.

След малко пак се обади:

— Кристофър Робин! — прошепна силно той.

— Какво?

— Струва ми се, че пчелите **подозират** нещо!

— Какво мислиш, че...

— Не знам, но нещо ми подсказва, че стават **подозрителни**!

— Може би подозират, че искаш да им вземеш меда?

— Може би! С пчелите никога не се знае какво може да ти се случи!

Настъпи тишина. После Пух пак извика:

— Кристофър Робин!

— Да?

— Имаш ли у вас чадър?

— Мисля, че имам.

— Искам да го донесеш тук, да се разхождаш с него под дървото, от време на време да поглеждаш нагоре към мен и да казваш: „Бре, бре! Май че ще вали!“ Мисля, че ако направим така, по-лесно ще ги измамим.

На теб ти стана смешно и ти си каза: „Глупаво мое мече!“ Но го каза наум, защото много си го обичаш, и отиде за чадъра.

— Дойде ли, най-после! — извика Пух, когато ти се върна под дървото. — Бях започнал да се тревожа, защото сега съм сигурен, че пчелите ме Подозират!

— Да отвори ли чадъра? — попита ти.

— Да, но почакай за минутка. Трябва да внимаваме! Важното е да измамим царицата. Можеш ли да я различиш отдолу?

— Не!

— Жалко! Тогава започни да се разхождаш с отворен чадър, като казваш от време на време: „Бре, бре!... Май че ще вали!“, а аз в това време ще изпея една Песен на Облачето, каквато сигурно облачетата пеят... Започвай!

И така — докато ти се разхождаше напред-назад с отворен чадър и се тюхкаше, че май ще вали — Пух пееше тази песничка:

*„Облаче съм малко, леко,
плувало в небето,
пея си на глас полека
песенчица“. Ето:*

*„Облаче съм малко, леко,
плувало в небето;
и съм гордо — че съм малко
облаче в небето!“*

Пчелите бръмчаха все по-подозрителни. Някои от тях излязоха от хралупата и започнаха да хвърчат около облачето, докато то пееше втория куплет. Една дори кацна на носа му за миг и пак отлетя:

— Кристофър... Ох!... Робин! — извика облачето.

— Да?

— Като си мислих, дойдох до важно заключение: **Това не са истински пчели!**

— А какви са?

— Това са фалшиви пчели... И мисля, че те не правят истински мед.

— Дали?

— Да. И затова мисля вече да слизам.

— Как ще слезеш? — попита ти.

Мечо Пух не бе помислил за това. Ако пуснеше връвта, щеше да падне изведнъж — „бум!“ — на земята, а това никак не му се харесваше. Затова мисли дълго и най-после каза:

— Кристофър Робин, ти трябва да простреляш балона. Носиш ли си пушката?

— Разбира се, че я нося! Но ако го прострелям, ще го повредя — каза ти.

— А ако **не** — каза Пух, — ще трябва да падна изведнъж и ще се повредя **аз!**

Щом разбра как стои работата, ти много внимателно се прицели и стреля.

— Ох! — извика Пух.

— Не улучих ли? — попита ти.

— **Улучи.** Но не **балона!** — изскимтя Пух.

— Много съжалявам! — каза ти и стреля отново. Този път улучи балона. Въздухът бавно излезе и Пух лекичко се спусна на земята.

Само че от дългото висене на връвта ръцете му се бяха схванали и цяла седмица стояха протегнати нагоре. А когато някоя муха му кацнеше на носа, трябваше да я духа: „Пух!“

И мисля (но не съм съвсем сигурен), че **това** беше май причината да го наречеш Пух!

— Това ли е краят на приказката? — попита Кристофър Робин.

— Това е краят на тази. Има още много.

— За Пух и за **Мен?**

— И за Прасчо, и за Зайо, за всички ви... Не помниш ли?

— Спомням си. Но щом се опитам да си го припомня, и забравям.

— Ами за онзи ден, когато Пух и Прасчо ловяха Муслон...

— Но не можах да го хванат, нали?

— Не.

— Пух не можа, защото няма никакъв ум. Но аз хванах ли го?

— Е, това ще каже приказката!

Кристофър Робин кимна:

— Да, спомням си я — каза той, — само че Пух почти я е забравил, затова му се иска да я чуе пак. Защото това е истинска случка, а не само спомняне!

— Точно така мисля и аз — казах.

Кристофър въздъхна дълбоко, хвана мечето за единия крак и тръгна към вратата, като го влачеше след себе си. Преди да излезе, той се обърна:

— Ще дойдеш ли при мен, докато се къпя?

— Може — казах аз.

— Лошо ли го ударих, когато стрелях?

— Никак!

Той кимна пак и излезе. След малко чух как Мечо Пух — бум... бум... бум... — се качва нагоре по стълбата след него.

ГЛАВА ВТОРА, В КОЯТО ПУХ ОТИВА НА ГОСТИ И ПОПАДА НАТЯСНО

Мечето Едуард, известно на приятелите си като Мечо Пух, или само Пух, за по-кратко, се разхождаше един ден из гората и си тананикаше гордо някаква песничка. Беше си я съчинило същия ден по време на Гимнастиката за Отслабване, която правеше всяка сутрин пред огледалото:

— **Тра-ла-ла, тра-ла-ла** — като се изпъваше колкото може нагоре и назад и: — **тра-ла-ла, тра-ла-ох, помощ!** — **ла** — като се навеждаше да докосне пръстите на задните си лапи... След закуска то си я бе повтаряло толкова пъти, че я научи наизуст, и сега я пееше без грешка:

*— Тра-ла-ла, тра-ла-ла
тра-ла-ла, тра-ла-ла,
рум-тум-тум, рум-тум-тум!*

Като весело си тананикаше и весело се разхождаше наоколо, то си мислеше какво ли правят другите и как би се чувствал някой, ако е друг. Неочаквано стигна до един песъчлив бряг, а в брега видя голяма дупка.

— Аха! (**Тра-ла-ла, рум-тум-тум!**) Ако зная нещо за нещата, тази дупка значи Зайо — каза Пух. — А Зайо значи Компания. А Компания — значи Похапване и Публика, която Ме Слуша, докато Тананикам, и тям подобни... **Рум-тум-тум, тум-ру-рум!**

Мечето се наведе, пъкна главата си в дупката и извика:

— Има ли някой в къщи?

Отвътре се чу трополене и после — тишина.

— Питам има ли някой в къщи? — извика силно Пух.

— Не! — обади се един глас и после добави: — Няма защо да крещиш толкова! Чух те много добре още първия път!

— Жалко! — каза Пух. — Ама съвсем никой ли няма?

— Никой!

Пух си измъкна главата от дупката, замисли се и си каза: „Трябва да има някой, който да **каже** «никой»!“ Той пъхна отново главата си в дупката и извика:

— Здравсти, Зайо! Ти ли си?

— Не — каза Зайо с променен глас.

— Не е ли това гласът на Зайо?

— Не **мисля**! — каза Зайо. — Не би **трябвало** да бъде!

— О! — извика Пух.

Той пак измъкна главата си от дупката, помисли малко, после отново я пъхна в дупката и каза:

— Добре, но бъди така добър и ми кажи къде е Зайо?

— Той отиде да види своя приятел Мечо Пух, който му е голям приятел.

— Но това **съм аз**! — каза Пух много изненадан.

— Кой аз?!

— Пух, мечето!

— Сигурен ли си? — извика Зайо още по-учуден.

— Съвсем! Съвсем сигурен! — каза Пух.

— А, добре! Тогава заповядай вътре!

Пух се провира, провира през дупката и най-после влезе.

— Вярно! — каза Зайо, като го разгледа от главата до петите. — Наистина си ти! Радвам се, че те виждам!

— Ти кой помисли, че съм?

— Не бях сигурен. Знаеш какво е в Гората. Не бива да пускаш **всекиго** в къщата си. Трябва да се **внимава**! Какво ще кажеш, нещичко за похапване?

Пух много обичаше да похапва нещо към 11 часа сутрин и много се зарадва, като видя, че Зайо започна да нарежда паници и чаши. А когато Зайо го попита: „Мед или кондензирано мляко с хляб?“, Пух толкова се развълнува, че извика: „И двете!“ Ала се уплаши да не го помислят за лаком и добави: „Но не се тревожи и за хляб, моля ти се!“ И дълго след това не продума... Най-сетне, мляскайки с лепкав език,

той стана, раздруса любезно лапата на Зайо и каза, че трябва да си върви.

— Трябва ли? — попита Зайо учтиво.

— Е добре — каза Пух, — бих могъл да остана още малко, ако има... ако... ти — говореше той, като усърдно гледаше към долапа.

— Фактически аз трябва да излизам вече — каза Зайо.

— Добре. Тръгвам тогава. Довиждане.

— Довиждане, щом не искаш повече да ядеш!

— Има ли още нещо? — попита бързо Пух.

Зайо надникна в паниците и каза:

— Е, не. Свършило се е всичко.

— Така и предполагам — каза си тихичко мечето. — Довиждане! Трябва вече да си тръгвам.

То започна да се измъква от дупката. С предните си лапи дращеше напред, със задните риташе назад и след малко носът му се показва навън. След още малко... и ушите, и предните лапи се показаха, после раменете и после...

— Ох! Помощ! — извика Пух. — По-добре е да се върна... Ох! Жалко, трябва да продължа напред... Но не мога да направя и това! Ами сега? — изплаши се Пух. — Помощ! Ох! Помощ!

Зайо също искаше да излезе на разходка, но като видя, че предната врата е запушена, излезе през задната, заобиколи и застана пред Пух:

— Хей, ти май се заклеци?

— Ами! Н-не! — отговори Пух безгрижно. — Почивам си, мисля си и си тананикам!

— Я си подай лапата!

Мечо Пух си подаде лапата и Зайо започна да го тегли... тегли... тегли...

— Ох! — извика Пух. — Боли!

— Никакво съмнение, Пух, заклецен си!

— Това стана — сърдито извика Пух, — защото вратата ти не е достатъчно голяма!

— Това стана — строго каза Зайо — от много ядене! Още тогава си помислих — само че не исках да ти го кажа, — че един от двамата ни яде много и това не бях аз! Е... ще отида да доведе Кристофър Робин.

Кристофър Робин живееше на другия край на Гората и когато той дойде със Зайо и видя предната половина на Пух, каза „Глупаво мое мече!“ с такава обич, че всички се обнадеждиха.

— Тъкмо бях започнал да се тревожа — каза Пух, като тихичко подсмърчаше, — че Зайо няма да може вече да използва предната врата. А това никак **не бих желал!**

— И аз също! — каза Зайо.

— Какво? Няма да може да я използва ли? — каза Кристофър Робин. — Разбира се, че ще може!

— Дано! — каза Зайо.

— Ако не успеем да те издърпаме напред, Пух, ще те избутаме назад.

Угрижен, Зайо си поподръпна мустака и каза, че ако го избутат назад, Пух ще се върне у дома му и разбира се, на Зайо ще му е много приятно да вижда Пух, но нали все пак трябва да се знае: някои животни са създадени да живеят на дърветата, други — под земята и...

— Искаш да кажеш, че аз **никога** няма да изляза навън? — прекъсна го Пух.

— Искам да кажа, че като си излязъл вече наполовина, ще бъде жалко да се откажем от постигнатото.

Кристофър Робин кимна:

— Тогава ни остава само едно: да чакаме... докато изтънееш отново.

— Колко ще трае това чакане? — попита Пух разтревожен.

— Около една седмица, мисля.

— Но аз не мога да седя тук цяла **седмица!**

— Много си добре там, глупаво старо Мече! Да не мислиш, че ще бъде лесно да те измъкнем?

— Ще ти четем! — извика Зайо радостно. — Дано само не завали сняг — прибави той. — И понеже, стари приятелю, заемаш почти половината ми къща, ще имаш ли нещо против, ако използвам задните ти крака да си простирам на тях прането? И без това те за нищо не ти служат сега, а на мен ще ми е много удобно!

— Цяла седмица! — каза Пух тъжно. — **А за храна?**

— Боя се, че няма да има храна — каза Кристофър Робин, — защото трябва по-бързо да изтънееш. Но ние **ще** ти четем.

Мечето се опита да въздъхне, ала разбра, че не може, защото е много натясно. И една сълза се отрони от окоето му, когато каза:

— Тогава, моля ви се, четете ми някоя Ободряваща Книга, която ще бъде помощ и утеха за едно Заидано Мече в Голямо Притеснение.

Цяла седмица Кристофър Робин чете такава книга на Северния край на Пух, а на Южния Зайо си сушеше прането. Помежду им мечето чувстваше, че става все по-тънко и по-тънко. А в края на седмицата Кристофър Робин каза:

— Хайде **сега!**

Той хвана Пух за предните лапи, Зайо хвана Кристофър Робин, а всички Зайови роднини и приятели хванаха — един зад друг — Зайо и дружно задърпаха...

Дълго се чуваше само гласът на Пух:

— Ох!

и

— Ах!

и изведнъж се чу: „Плъок!“, като че отхвъркна тапа от бутилка.

И Кристофър Робин, и Зайо, и всички Зайови роднини и приятели се преметнаха презглава и паднаха по гръб един върху друг... а на върха на този куп изскочи Мечо Пух — свободен!

След като благодари с кимване на приятелите си, той, важен-важен, продължи разходката си из Гората, като си тананикаше гордо.

Кристофър Робин погледна след него с обич и си каза: „Мое старо, глупаво Мече!“

ГЛАВА ТРЕТА, В КОЯТО ПУХ И ПРАСЧО ОТИВАТ НА ЛОВ И ПОЧТИ ХВАЩАТ ЕДНА НЕВЕДУЛКА

Прасчо живееше в много голяма къща, издълбана в дънера на една бреза, брезата беше в средата на гората, а Прасчо живееше в средата на къщата.

Близко до дома му на една счупена дъсчица беше написано:

ПАЗете Гор

Когато Кристофър Робин попита Прасчо какво значи това, той отговори, че е името на дядо му и на прадыдо му. Кристофър Робин каза, че това не може да бъде име, но Прасчо настоя, че то било съкратено от името Пазете Гордон. Дядо му бил имал две имена, в случай че загуби едното...

— И аз имам две имена — каза нехайно Кристофър Робин.

— Виждаш ли? Винаги е така!

Един хубав зимен ден Прасчо измиташе снега пред къщата си и когато вдигна глава, видя наблизко Мечо Пух. Пух обикаляше и обикаляше в кръг, дълбоко замислен. Когато Прасчо му се обади, той пак продължи да крачи, втренчен в снега.

— Здравсти! — повтори Прасчо. — Накъде си тръгнал?

— На лов — каза Пух.

— На лов за какво?

— По следите съм на нещо — каза Пух тайнствено.

— Следи на какво? — приближи се Прасчо.

— И аз това се питам: какво ли ще е?

— И как мислиш да си отговориш?

— Ще трябва да се срещна с това животно — каза Мечо Пух. — Погледни тук! — и той показа снега пред себе си. — Какво виждаш?

— Следи! — каза Прасчо. — Следи от лапи! — изквича той от възбуждение. — О, Пух, мислиш ли, че това е — е — е Невестулка?

— Може би — каза Пух. — Понякога е, а понякога не е! Никога не можеш да бъдеш сигурен в следите от лапи!

След тези думи Пух продължи по следите, а Прасчо го погледа минута-две и хукна след него.

Изведнъж Пух спря развълнуван и се наведе над следите.

— Какво има? — изквича Прасчо.

— Смешна работа! — каза Пух. — Виждам сега следи от **две** животни: тези тук — на каквото и да са били, и тези тук — на друго. Продължили са заедно като другари! Искаш ли да дойдеш с мен, Прасчо, в случай че те се окажат Опасни Животни?

Прасчо старателно си почеса ухото... каза, че е свободен до Петък и ще му е приятно да го придружи, ако следите наистина са на една Невестулка.

— Искаш да кажеш, в случай че наистина са две Невестулки! — каза Мечо Пух и Прасчо отговори, че каквото ще да е, той е свободен до Петък, и те продължиха заедно.

Точно тук имаше малка групичка дървета лиственици и изглежда, че двете Невестулки — ако наистина бяха невестулки — са обикаляли около тях. Около тях тръгнаха и Пух, и Прасчо — там, където личаха следите. И за да мине времето, Прасчо разказваше на Пух какво е правел неговият дядо Пазете Г., за да Премахне това, че цял Се Схващал при Дебнене на Зверове, и как на стари години започнал да Страда от Задух... и много други интересни неща, а Пух се чудеше на какво ли приличат Дядовците, дали тези животни, по следите на които сега вървят, не са Двама Дядовци, дали ще може да си занесе един Дядо у дома и какво би Казал Кристофър Робин тогава.

А следите пред тях продължаваха...

Изведнъж Пух спря и показа възбуден надолу:

— **Виж!**

— **Какво?** — подскочи Прасчо. После, за да покаже, че не се е уплашил, подскочи още няколко пъти — уж се упражнява.

— Следите! — каза Пух. — **Трето животно се е присъединило към другите две!**

— Пух — изквича Прасчо, — да не би да е трета Невестулка?!

— Не — каза Пух, — защото тези следи са различни. Това са или Две Невестулки и друго животно, или Две други Животни и една Невестулка. Нека продължим да ги следим.

Те продължиха, сега вече малко разтревожени, понеже тези три животни пред тях може би имаха Враждебни Намерения. Прасчо си пожела силно неговият Дядо П. Г. да е сега при него, вместо кой знае къде, а Пух си мислеше колко хубаво би било изведнъж съвсем случайно да срещнат Кристофър Робин... само, разбира се, защото много го обича!

Внезапно Мечо Пух се спря пак и облиза върха на носа си, за да го разхлади, защото усети, че му стана по-горещо и по-тревожно от всеки друг път: **пред тях имаше четири животни!**

— Виждаш ли, Прасчо! Погледни тези следи: три — както бяха и две Невестулки, и едно... и **друга Невестулка е тръгнала с другите две!**

Така беше! Там бяха следите им — понякога едни върху други, но Все пак тук-там ясно личаха четири следи.

— **Сетих се** — Прасчо също облиза върха на зурличката си и не намери облекчение в това, — сетих се изведнъж, че трябва да свърша една работа, която забравих да свърша вчера и която не мога да свърша утре. Затова мисля, че трябва да се върна у дома и да я свърша веднага.

— Добре де! Ще я свършиш следобед! И аз ще се върна с теб!

— Работата е такава, че не може да се свърши следобед — бързо каза Прасчо. — Тя е специална сутрешна работа и дори трябва да бъде свършена между часовете... колко мислиш, че е часът?

— Около дванадесет — каза Мечо Пух, като погледна слънцето.

— ... точно между дванадесет и дванадесет часа и пет минути. Затова, мили Пух, прощавай, трябва да си вървя... **Я! Какво е това?**

Пух погледна пак небето, а като чу още едно изсвирване, погледна в клоните на големия дъб и видя един приятел.

— Това е Кристофър Робин! — каза той.

— О! Тогава ти си добре — каза Прасчо. — Ще бъдеш в пълна безопасност с него. Довиждане! — И хукна към дома си с всичка сила, щастлив, че пак е Вън от Всякаква Опасност.

Кристофър Робин слезе бавно от дървото.

— Глупаво Старо Мече! — каза той. — Какво **правиш** ти? Първо обиколи два пъти дърветата сам, после Прасчо изтича след теб и двамата заедно ги обиколихте още веднъж... После тъкмо щяхте да обикаляте за четвърти път...

— Почакай малко — каза Мечо Пух, като си вдигна лапата. Той седна и се замисли по най-замисления начин, който може да измисли... После сложи лапа в една от Следите... потърка два пъти носа си и се изправи.

— Да! — каза Мечо Пух.

— Сега разбирам — изпъшка той.

— Аз съм Глупав и Измамен... Аз съм мече Без Никакъв Мозък.

— Ти си най-доброто Мече в Целия Свят! — каза Кристофър Робин нежно.

— Наистина ли? — попита Пух обнадежден и изведнъж светна от радост.

— Е, както и да е, Време е Вече за Обяд!

И си тръгна към къщи.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА, В КОЯТО ИЙОРИ ЗАГУБВА ЕДНА ОПАШКА И ПУХ НАМИРА ЕДНА

Старото сиво магаре Ийори, застанало само в най-сенчестия кът на гората, с разкрячени предни крака и клюмнала на една страна глава, мислеше за разни неща. Понякога си мислеше тъжно: „Защо?“, понякога мислеше: „Закъде?“, понякога — „Колко всъщност?“, а понякога не беше много сигурно **за какво** мисли. Затова, като видя, че Мечо Пух крачи насам с тежките си стъпки, то се зарадва, че може да престане да мисли, а да му каже мрачно:

— Как си?

— А ти как си? — попита го Пух.

Ийори люшна глава насам-натам:

— Не много как! — каза той. — Отдавна не знам как съм!

— Горкият! — каза Пух. — Много те съжалявам... Я! Я чакай да те разгледам! — И както Ийори стоеше и гледаше мрачно в земята, Пух го обиколи веднъж...

— Ами какво е станало с твоята опашка? — учуди се той.

— Какво е станало?

— Няма я!

— Сигурен ли си?

— Опашката ти или е тук, или не е тук! Как мога да не я видя! А твоята **я няма!**

— Какво има?

— Нищо.

— Чакай да погледна! — И Ийори бавно се извърна към мястото, където тя обикновено висеше, но като не можа да я види от тази страна, той бавно се извърна на другата... докато дойде пак на същото място; тогава си наведе главата, погледна между предните си крака... и накрая с дълбока въздишка каза:

— Струва ми се, че си прав.

— Разбира се, че съм прав! — каза Пух.

— Това Значи Много! — каза Ийори мрачно. — То Обяснява Всичко. Не ми е Чудно!

— Оставил си я някъде — каза Пух.

— Някой я е взел! — каза Ийори — ... Колко Им Прилича Това! — прибави той след дълго мълчание.

Пух искаше да му каже нещо утешително, но не знаеше какво. Тогава реши да направи нещо утешително.

— Ийори — каза той тържествено, — аз, Мечо Пух, ще намеря твоята опашка!

— Благодаря ти, Пух! — отговори Ийори. — Ти си истински приятел! Не като Някои...

И така Пух започна да търси опашката на Ийори.

Беше хубава пролетна утрин в гората, когато Пух тръгна. Малки пухкави облачета весело си играеха по синьото небе, като ту скриваха слънцето, ту внезапно пак го откриваха, за да отстъпят място на други облачета. Между тях слънцето се усмихваше весело. Тъмните игли на боровете изглеждаха стари и посивели край светлозелената дантела на храстите.

Между боровете крачеше Мечето. После то се спусна надолу по каменисти корита на потоци, пак се изкатери нагоре по стръмни брегове от пясъчник и най-после, уморено и гладно, стигна до Голямата Гора. В Голямата Гора живееше Бухала.

— Ако някой знае всичко за всичко — каза си Мечето, — то това е Бухала, който знае нещо за нещата. Името ми да не е Мечо Пух — а то е! — прибави той, — значи така е!

Бухала живееше в Дъба, в прекрасен старинен дворец, по-голям от който и да е дворец, или поне на Пух така му се струваше, понеже там имаше и чукче, и звънец с връв. Под чукачето беше написано:

МоЛиМ ДжВънете
АкоиС кате ДаОт ворим

Под връвта на звънца беше написано:

мОлиМ, чуКайте
акОНИ кой несе оБАди

Тези бележки бяха написани от Кристофър Робин, който единствен в Гората можеше да пише. Макар че Бухала беше умен и умееше много други неща — знаеше да пише и да чете собственото си име „Хубал“, — все пак пропадеше съвсем, когато трябваше да напише мъчни думи като „морбили“ или „конфитюр“ например.

Мечо Пух прочете внимателно бележките — отляво надясно и отдясно наляво — от страх да не пропусне някои указания. После, за да е по-сигурен, той почука и дръпна звънеца, и дръпна звънеца и почука, и извика силно:

— Бухльо, обади ми се! Мечо Пух те вика!

Вратата се отвори и Бухала погледна навън.

— Здравсти, Пух — каза той. — Какво има?

— Ужасно и тъжно! — каза Пух. — Защото Ййори, моят приятел, е загубил опашката си. Той Ридае за нея. Ще бъдеш ли така добър да ми кажеш как да му я намеря?

— Добре — каза Бухала. — Обичайната процедура при тези случаи е следната...

— Какво значи Обичай на тапроцедура? — попита Пух. — Аз съм Мече с Много Малко Мозък и дългите думи ме Объркват.

— Значи — Нещото, което трябва да се Направи.

— Щом значи това, съгласен съм — каза скромно Пух.

— Онова, което трябва да направим, е следното: първо — да напишем един Афишш. После...

— Чакай, чакай! — каза Пух, като си вдигна лапата. — **Онова**, което трябва да направим, е... какво каза? Точно тук, когато щеше да го кажеш, ти кихна...

— **Не съм** кихал!

— Да, ти кихна, Бухале!

— Извинявай, Пух, но не съм кихал! Не може да кихнеш, без да усетиш!

— Не можеш да чуеш кихане, без някой да е кихнал!

— Аз **казах**: първо да **напишем** един афишш...

— Ето, пак кихна! — каза тъжно Пух.

— Един афишш — извика Бухала, — в който да обявим, че ще дадем много нещо на този, който намери опашката на Ийори.

— Да... да... — кимаше Пух. — Когато говорим за много — продължи замечтано той, — искам да кажа, че сутрин обикновено хапвам малко, точно по това време — и той лакомо погледна към бюфета в ъгъла на трапезарията, — само глътка кондензирано мляко и нещо друго, например едно близване на мед...

— Добре — каза Бухала, — ще напишем всичко това в афишша и ще го окачим навред из Гората.

— Едно близване на мед — мърмореше си Мечето — или... или... но щом трябва... — И като въздъхна дълбоко, то се постара да слуша Бухала внимателно.

Но Бухала говореше и говореше... с все по-дълги и все по-дълги думи, докато пак се върна до това, с което беше започнал, и обясни, че този, който трябва да напише афишша, е Кристофър Робин.

— Той написа моите обявления на вратата. Нали ги видя, Пух?

Известно време Пух кимаше със затворени очи и казваше едно след друго „да“ и „не“ на всичко, което Бухала говореше. Когато каза „да, да“ за последен път, побърза да прибави и „не, не“, без да знае всъщност за какво говори Бухала.

— Не ги ли видя? — попита Бухала учуден. — Ела да ги видиш сега!

Излязоха отвън. Пух погледна чукчето и бележката под него, погледна и връвта на звънеца, и бележката под нея, и колкото повече гледаше връвта, толкова по-ясно чувстваше, че беше виждал нещо такова някъде и някога.

— Хубава връв, нали? — каза Бухала.

Пух кимна.

— Тя ми напомня нещо — каза той, — но не мога да се сетя какво. Къде я намери?

— Намерих я в Гората. Висеше на един храст. Помислих най-напред, че някой живее там, и я дръпнах, но никой не се обади. Тогава я дръпнах по-силно и тя остана в ръката ми и тъй като, изглежда, никой не я искаше, аз я донесох в къщи и...

— Бухале — каза Пух тържествено, — имаш грешка, някой я иска!

— Кой?

— Ийори. Моят мил приятел Ийори. Той беше... той беше привързан към нея!

— Привързан?!

— Прикрепен към нея — каза Мечо Пух тъжно.

С тези думи той откачи опашката и я занесе обратно на Ийори. И когато Кристофър Робин я закова с гвоздейче на мястото ѝ, Ийори запрепуска из Гората, като я развяваше така радостно, че Мечо Пух се умори от смях и трябваше да избърза до дома си, за да се подкрепи с няколко хапки...

Когато половин час по-късно си обърса устата, той затананика гордо:

— Опашката кой наиде?

— Мечо Пух! В леса!

Отиде, взе я — хайде

обратно в два часа!

(Часът беше всъщност единадесет!)

ГЛАВА ПЕТА, В КОЯТО ПРАСЧО СРЕЩА МУСЛОН

Един ден, когато Кристофър Робин, Мечо Пух и Прасчо разговаряха, Кристофър Робин преглътна залька, който дъвчеше с удоволствие, и каза небрежно:

— Днес видях Муслон, Прасчо.

— Какво правеше той? — попита Прасчо.

— Подскачаше си наоколо — каза Кристофър Робин. — Не вярвам да **ме е** забелязал.

— Веднъж и аз видях един — поне мисля, че го видях, но може би не е бил той — каза Прасчо.

— И аз — каза Пух, като се чудеше как ли изглежда Муслона.

— Не се срещат често — каза небрежно Кристофър Робин.

— Не сега — каза Прасчо.

— Не по това време на годината — каза Пух.

После заговориха за друго... докато стана време за Пух и Прасчо да си вървят у дома.

Отначало, докато се спъваха по пътеката край Голямата Гора, те двамата почти не си говореха. Но когато стигнаха до поточето и си помогнаха един на друг да го преминат, стъпвайки от камък на камък, и когато пак можеха да вървят един до друг, започнаха приятелски разговор за това-онова, Прасчо каза:

— Знаеш ли какво искам да ти кажа, Пух?

— Точно това мислех и аз, Прасчо.

— От друга страна, Пух, не трябва да забравяме...

— Правилно, Прасчо, макар че в момента съм забравил.

Когато стигнаха до Шестте Елички, Пух се огледа — да не би някой да чуе — и каза с много тържествен глас:

— Прасчо, реших нещо!

— Какво си решил, Пух?

— Реших да хвана един Муслон!

Докато казваше това, Пух кимна няколко пъти и очакваше Прасчо да попита „Как?“ или „Пух, ще можеш ли?“, или нещо такова, за да му помогне. Но Прасчо мълчеше. Работата беше там, че на Прасчо му се искаше **самият той** да се бе сетил пръв.

— Ще го хвана — каза Пух, като почака още малко — чрез капан. И този капан трябва да бъде Хитър Капан. Затова трябва да ми помогнеш, Прасчо!

— Пух — каза Прасчо, чувствайки се отново щастлив, — ще ти помогна! — И после попита: — Как ще го направим?

— Там е работата: как?

Тогава седнаха да обмислят.

Първата идея на Пух беше да изкопаят Много Дълбока Дупка и Муслона, като мине, да падне в Дупката и...

— Защо? — попита Прасчо.

— Какво защо? — каза Пух.

— Защо ще падне вътре?

Пух се почеса по носа с лапата си и каза, че Муслона може би ще се разхожда наоколо, ще си тананика някоя песничка и ще поглежда към небето, за да види дали ще вали — така няма да забележи Много Дълбоката Дупка, преди да хлътне наполовина в нея, когато ще бъде вече твърде късно!

Прасчо каза, че това е Много Добър Капан, но представи си, че вече вали! Пух пак си почеса носа и призна, че не бе помислил за това. Ала след малко изведнъж целият светна и каза, че ако вече вали, Муслона ще погледне към небето, за да види дали ще се **проясни**, и така няма да види Много Дълбоката Дупка, преди да хлътне наполовина вътре... а тогава ще бъде вече твърде късно!

Прасчо каза, че след като и тази точка от плана му е обяснена, той мисли, че това е един Хитър Капан! Пух се почувства много горд, като чу това, и почна да счита, че Муслона е почти хванат. Но имаше да се решава и друго: **къде да изкопаят Много Дълбоката Дупка.**

Прасчо каза, че най-доброто място ще бъде някъде близо до Муслона, за да падне веднага в нея още при първата крачка.

— Но тогава той ще ни види, когато я копаем! — каза Пух.

— Няма, щом ще гледа към небето!

— Ще Подозира — каза Пух, — ако му се случи да погледне надолу. — Той мисли дълго и после прибави тъжно: — Не било

толкова лесно, колкото го мислех! Изглежда, затова така **рядко** хващат Муслони.

— Сигурно — каза Прасчо.

Въздъгнаха и станаха. И като измъкнаха по няколко тръна от задниците си, пак седнаха. През цялото време Пух си повтаряше: „Ако само можех да **измисля** нещо!“ Той беше сигурен, че един Много Голям Ум може да хване един Муслон, ако се досети как да го направи.

— Представи си — каза той на Прасчо, — че **ти** искаш да **ме** хванеш. Как ще го направиш?

— Теб? Ето как: ще направя Капан и ще сложа Гърне с Мед в Капана. Ти ще го подушиш и сам ще влезеш при него, и...

— И ще отида при него — каза Пух възбуден, — само че внимателно, за да не се нараня, ще отида при Гърнето с Мед, най-напред ще го оближа по края, като че ли уж няма повече в него, после ще се отдръпна, ще помисля малко, тогава ще се върна при Гърнето и ще започна да ближа от средата. И тогава...

— Остави сега това! Важното е, че ти ще си вътре и аз ще мога да те хвана. Сега да помислим Какво обичат Муслоните. Аз мисля — жълъди, нали? Ще сложим много... хей, събуди се, Пух!

Пух, който се беше унесъл в сладостни мечти, се стресна и каза, че Мед е много по-примамливо от Жълъди.

Прасчо не мислеше така.

И тъкмо щяха да започнат да спорят, когато Прасчо се сети, че ако поставят жълъди в Капана, ще трябва той да даде от своите, а ако сложат мед, тогава Пух ще трябва да даде от своя, затова каза „Добре, тогава мед!“ точно когато Пух се сети за същото и се канеше да каже: „Добре! Тогава жълъди!“

— Мед! — повтори Прасчо замислен, като че ли беше вече решено. — Аз ще я изкопая, докато ти донесеш меда!

— Много добре — каза Пух и тръгна с тежки крачки.

Щом стигна в къщи, той отиде при долапа, покачи се на стол и свали голямо гърне от най-горната полица. На гърнето пишеше МЕТ, но за да бъде сигурен, той свали книжното капаче и погледна вътре: **изглеждаше** като същински мед! „Но не можеш да бъдеш сигурен — каза си той, — спомням си, чичо беше ми казвал, че е виждал сирене със същия цвят!“ Затова пъкна в гърнето езика си и близна дълбоко.

— Да — каза Пух, — това е! Никакво съмнение — мед... бих казал до дъното на гърнето. Освен ако... някой не е сложил сирене на дъното, за да се пошегува. Може би е по-добре да опитам **малко** по-надълбоко... в случай че... в случай че Муслона **не обича** сирене... като мен... ох — въздъхна той дълбоко, — имах право, мед... чак до дъното!

Щом се увери в това, Пух занесе гърнето при Прасчо. Прасчо погледна от дъното на своята Много Дълбока Дупка и каза:

— Донесе ли?

— Да, но гърнето не е пълно — каза Пух и го подхвърли долу на Прасчо.

Прасчо го улови, надникна в него и каза:

— Не е! Само това ли ти е останало?

И Пух каза:

— Да.

Защото беше така.

Тогава Прасчо постави гърнето на дъното на Дупката, изкатери се горе и заедно си тръгнаха за дома.

— Е, хайде лека нощ, Пух — каза Прасчо, когато стигнаха до къщата на Мечето. — Утре в шест сутринта ще се срещнем при Шестте Елички, за да видим колко Муслона са паднали в нашия Капан.

— Добре! В шест часа, Прасчо! Ще вземеш ли въже?

— Не. Защо ти е въже?

— За да ги закараме в къщи.

— О! Мислех, че Муслоните ще тръгнат сами, щом им подсвирнеш.

— Някои тръгват, но някои не щат. С Муслоните никога не знаеш какво може да ти се случи! Е, хайде лека нощ!

— Лека нощ!

И Прасчо продължи за дома си **Пазете Гор...** докато Пух се готвеше да си ляга.

Няколко часа по-късно, когато нощта взе да си отива, мечето се събуди внезапно от някакво премаляване. Такова премаляване то бе имало и преди и вече знаеше какво означава това — беше гладно.

Пух отиде до долапа, качи се на стол, посегна към най-горната полица и нищо не напипа.

— Чудно — помисли той. — Знам, че имах гърне с мед там! Пълно гърне с мед най-горе и на него пишеше МЕТ, за да знам, че е пълно с мед. Много чудно!

Пух започна да се върти насам-натам, като се чудеше къде се е дянало гърнето, и си мърмореше...

Нещо такава:

*Колко, колко смешно:
знам, че имах мед
в гърне с надпис МЕТ.
Спал съм непробудно,
пък сега е трудно
да си спомня — будно —
где съм го загубил
това гърне с мед!
Смешно! Колко смешно!*

Три пъти вече си беше измърморил това с напевен глас, когато изведнъж си спомни: оставил бе гърнето в Хитрия Капан, за да улови Муслон.

— Жалко! — каза Пух. — Това е от желанието ми да бъда щедър към Муслоните! — И се върна в леглото си.

Но не можа да заспи. Колкото по се мъчеше да заспи, толкова по не можеше. Започна да Брои Агнета, което понякога много помага за заспиване, но като не успя, започна да брои Муслони.

Още по-зле! Защото всеки Муслон, който Пух отброяваше, отиваше право при едно негово гърне с мед и **изяждаше меда до дъно**. Известно време Пух полежа нещастен, но когато 577-ят Муслон се облизваше и казваше: „Чудесен мед! Не помня да съм ял по-вкусен мед!“, той не изтрая, скочи от леглото, изтича навън и забърза право към Шестте Елички.

Слънцето си беше още в леглото, но слабата светлина по небето над Голямата Гора като че ли известяваше, че то вече се събужда и скоро ще изрита завивките си.

В здрача Шестте Елички изглеждаха мрачни и самотни. Много Дълбоката Дупка — още по-дълбока, а гърнето с Меда на дъното —

тайнствена, неясна форма и нищо повече. Но когато Пух се приближи, неговият нос му обади, че това наистина е мед, и езикът му започна лакомо да облизва муцуната, готов за меда.

— Жалко! — каза Пух, като пхна муцуната си в гърнето. — Му слона го е изял!

После помисли малко и каза:

— О, не! Забравих! Аз го изядох!

Наистина той беше изял почти всичко. Имаше съвсем малко на дъното на гърнето. Пух напъха главата си вътре и започна да ближе...

Постепенно Прасчо се събуди. Щом се разсъни съвсем, той си каза:

— Ох!

После си каза храбро:

— Да!

И после още по-храбро:

— Точно така!...

Но не се чувстваше много храбър, защото думата, която се въртеше наистина постоянно в главата му, беше „Муслони“.

Какъв ли е Муслон?

Дали е кръвожаден?

Идва ли, щом му подсвирнеш? И **как** идва?

Обича ли прасенца?

И ако обича прасенца, какви точно?

Да предположим, че е кръвожаден и обича прасенца, би ли направил изключение за **Прасе, което има дядо Пазете Гордон**?

Прасчо не можеше да си отговори на тези въпроси, а щеше да види първия си Муслон само след около час! Разбира се, заедно с Пух и това е много по-приятно, но представи си, че Муслоните обичат еднакво Прасета и Мечета? Не е ли по-добре да каже, че го боли главата и че не може да отиде до Шестте Елички тази сутрин? Ами ако денят е хубав и в Капана няма никакви Муслони, а той ще трябва да лежи цяла сутрин и да си губи времето напразно? Какво да направи?

Тогава му дойде Умна Идея в главата: ще отиде тихичко до Шестте Елички, предпазливо ще надникне в Капана, за да види **има** ли Муслон там. Ако има — ще се върне в леглото си, а ако няма — няма!

И така той отиде. Отначало мислеше, че няма да има Муслон в Капана, а после взе да мисли, че ще има. И колкото по приближаваше,

толкова **по-сигурен** ставаше, че ще има, защото можеше вече да го чува как муслонее на дъното.

— Олеле! Олеле! Олеле! — квикна си Прасчо и му се искаше да побегне, но веднъж дошъл толкова близо, той реши да види как изглежда Муслона. Промъкна се до Капана и надникна вътре...

През това време на дъното Мечо Пух се мъчеше да измъкне главата си от гърнето. И колкото я клатеше, толкова повече главата му се напъхваше навътре.

— **Ами сега?** — викна той в гърнето.

И:

— **О, помощоо... оц!**

А най-често:

— Ох!

Той се мъчеше да блъсне гърнето в нещо, но понеже не виждаше — не успяваше да се блъсне; тогава се опита да се изкатери въвн от Капана, но като не виждаше нищо друго освен гърнето — и то една съвсем малка част от него, — не успяваше да си намери пътя. Най-после Пух си вдигна главата заедно с гърнето и изрева от Мъка и Отчаяние.

Точно в този момент Прасчо надникна в Капана.

— Помощ! Помооо-оц! — изквича Прасчо. — Муслон! Ужасен Муслон!!!

И той хукна назад колкото му държаха краката, като продължаваше да квичи:

— Помощ! Помооо... оц!! Служасен Мон!!!

— ... мощ!... мощ!... Жасен Муслон!!!

— ...оц!... оц!! Мослен Ужасон!!!

Прасчо продължаваше да квичи като побеснял и да тича чак до къщата на Кристофър Робин.

— Какво се е случило, Прасчо? — каза Кристофър Робин, като ставаше от леглото.

— ... Мощ! — изквича Прасчо така задъхан, че звуковете едва излизаха от гърлото му. — Мус... Мусл... Слон!!

— Къде?

— Там! — изквича Прасчо, като посочи с крачето си.

— Как изглежда?

— Като... Като... Има най-голямата глава, която си виждал някога! Грамадно нещо, като... като Нищо! Огромно! Като... Е, като... и аз не знам... като гигантско Голямо Нищо! Като гърне!

— Добре — каза Кристофър Робин, като си нахлузваше обувките. — Отивам да го видя. Ела!

Прасчо не се страхуваше, щом беше с него, и те отидоха.

— Аз вече го чувам, а ти?... — квикна Прасчо възбуден, когато приближиха.

— И аз чувам нещо! — квикна Прасчо.

Това „нещо“ беше Пух, който си блъскаше главата с гърнето в един корен.

— Ето — квикна Прасчо. — Нали е **ужасно**? — И той се притисна до ръката на своя приятел.

Изведнъж Кристофър Робин започна да се смее и се смя... и се смя... и се смя... и докато той продължаваше да се смее — „Трясс!“ — главата на Муслона се блъсна в корена, гърнето се Разби и се показа главата на Пух.

Тогава Прасчо разбра какво Глупаво Прасенце е и така се засрами, че побягна в къщи и си легна с главоболие. А Кристофър Робин и Пух отидоха да закусят заедно.

— О, Мечо — каза Кристофър Робин, — да знаеш как те обичам!

— И аз — каза Пух.

ГЛАВА ШЕСТА, В КОЯТО ИЙОРИ ИМА РОЖДЕН ДЕН И ПОЛУЧАВА ДВА ПОДАРЪКА

Ийори, старото сиво Магаре, застана край потока и се огледа във водата.

— Трагично! — каза той. — Това е то! Трагично!!

Обърна се и тръгна по брега. Двадесетина крачки по-надолу той прегази потока, продължи бавно по отсрещния бряг, после пак се огледа във водата.

— Както и предполагам! Не изглеждам по-добре и от **тази** страна! Но никой не обръща внимание! Никой не се е загрижил! Трагично! Това е то!

Нещо изшумоля зад него. Беше Пух.

— Добро утро, Ийори!

— Добро утро, Пух Мечо — каза Ийори мрачно. — Ако наистина е добро утрото! В което се съмнявам!

— Защо, какво се е случило?

— Нищо, Пух Мечо, нищо! Не всички могат... Някои не могат! Само това мога да кажа!

— Някои не могат **какво**? — попита Пух, като си почеса носа.

— Игривост! Песни и танци! Фаталност!

— О! — каза Пух. После мисли дълго и попита: — Какво е фаталност?

— Съдба! — продължи Ийори мрачно. — Френска дума, която значи съдба! Аз не се оплаквам, но Това е то!

Пух седна на един голям камък и се опита да проумее. Това му приличаше на гатанка, а той никак не можеше да ги отгатва, защото беше Мече с Много Малък Ум. И той затананика на Ийори за Гатанката:

*Га̀-та-та, га̀-та-та, га̀-та-та, Га̀танка:
Лети — не е птичка. Брѐмчи — не е мушичка!
Задавам Га̀танка, а ти — отгатни!
Га̀-та-та, га̀-та-та, га̀-та-та, Га̀танка!*

Това беше първият куплет. Когато Мечето го свърши, Ийори не прояви неодобрение, затова Пух най-любезно му изпя и втория куплет:

*Га̀-та-та, га̀-та-та, га̀-та-та, Га̀танка:
Хвѐрчи — не е мушичка! Брѐмчи — не е птичка!
Отгатна ли вече? Това е Пчеличка!
Га̀-та-та, га̀-та-та, га̀-та-та, Га̀танка!*

Ийори пак не произнесе нито думичка и Пух измѐнка последния куплет почти на себе си:

*Га̀-та-та, га̀-та-та, га̀-та-та, Га̀танка:
Медец — ох! — си ближе! И то — час по час!
Не е то Пчеличка! Това съм си аз!
Га̀-та-та, га̀-та-та, га̀-та-та, Га̀танка!*

— Така е! — каза Ийори. — Песни! Тра-ла-ла-ла, рим-тим-тим!
И да събираме цветя! Май! Забавляваме се!

— Аз да! — каза Пух.

— Някои могат! — каза Ийори.

— Защо? Какво се е случило?

— Нима **се** е случило нещо?

— Изглеждаш толкова тъжен, Ийори!

— Тъжен? Защо да съм тъжен? Днес е моят рожден ден! Най-щастливият ми ден в годината!

— Твоят рожден ден?! — каза Пух крайно изненадан.

— Разбира се! Не виждаш ли? Погледни всички подаръци, които съм получил! — Той разлюля широко крака си. — Погледни тортата с

„Честит Рожден Ден“, Свещите! Розовата захар!

Пух погледна първо надясно... после наляво:

— Подаръци? Торта? **Къде?**

— Не можеш ли да ги видиш?

— Не! — каза Пух.

— И аз също! — каза Ийори. — Шега! — обясни той. — Ха, ха!

Пух си почеса главата, малко смутен от всичко това.

— Наистина ли имаш днес рожден ден? — попита той.

— Да! Днес!

— О! Тогава приеми моите най-сърдечни благопожелания, Ийори.

— Приеми и ти моите, Пух Мечо!

— Днес не **ми** е рожден ден!

— Да. Днес е моят.

— Но ти каза: „Приеми моите благопожелания...“

— А защо не? Не би искал да бъдеш нещастен на моя рожден ден, нали?

— О! Разбрах! — каза Пух.

— Достатъчно тежко е — рече Ийори почти съкрушен — сам да бъда нещастен, без подаръци, без торта, без свещи и без най-обикновено внимание от другите, та да бъде също така и друг нещастен...

Това беше вече много за Пух.

— Чакай ме тук! — извика той на Ийори и забърза колкото можеше към дома си. Защото почувства, че трябва веднага да занесе **някакъв** подарък на Ийори, а по пътя имаше време да намисли какво ще е най-подходящо.

Пред дома си той завари Прасчо, който подскачаше пред вратата му, за да достигне чукчето.

— Здравей, Прасчо — каза Пух.

— Здравей, Пух — каза Прасчо.

— Какво се мъчиш **да направиш?**

— Мъча се да стигна чукчето — каза Прасчо. — Тъкмо минавах наблизо.

— Дай да ти помогна — каза Пух учтиво. Той хвана чукчето и почука на вратата.

— Току-що се видях с Ийори — започна той. — Бедният Ийори е в Много Тежко Положение, защото има рожден ден и никой не се е сетил за това. И сега Ийори е много Мрачен — ти знаеш какъв си е... и такъв е сега... Колко се бавят да отворят тези, дето живеят тук! — И Пух повторно почука.

— Ама, Пух! — каза Прасчо. — Това е твоят дом!

— О! — каза Пух. — Наистина! Тогава да влезем.

И така те влязоха.

Първото нещо, което Пух направи, беше да провери в долапа дали не е останало някое много малко гърненце с мед. Имаше едно и той го свали.

— Ще го дам на Ийори — обясни Пух. — Подарък. Какво ще му дадеш **ти**?

— Не може ли да го подарим заедно — предложи Прасчо, — от двама ни?

— Не — каза Пух, — това не е добър план!

— Добре. Тогава ще му подаря балонче. Остана ми едно от миналия празник. Да отида да го взема, а?

— Това, Прасчо, е **много** добра идея. Точно от това се нуждае Ийори, за да се развесели. Никой не може да се развесели без балонче.

Прасчо тръгна към дома си, а Пух пое на другата страна с гърненцето под мишница.

Бе топъл ден, а той имаше много да върви. Беше отминал вече средата на пътя, когато едно чудно усещане го обзе. То започна от върха на носа му, премина като гъдел през цялото му тяло... та чак до петите. Сякаш някой вътре в него казваше: „Ей, Пух! Време е вече за малко нещо...“

— Нима, нима? — каза Пух. — Не знаех, че е толкова късно.

Той седна и повдигна похлупака на гърненцето си.

— Цяло щастие е, че го нося със себе си — помисли гласно той. — Не много мечки, тръгнали на път в такъв горещ ден, биха се сетили да носят със себе си нещо за похапване. — И започна...

— Чакай сега да видя — каза си той, като лизна за последен път дъното на гърнето, — закъде бях тръгнал? А, да, за Ийори — и бавно се изправи. И изведнъж се опомни: беше изял подаръка за рождения ден на Ийори.

— **Ами сега?! —** завайка се Пух. — Какво да **правя?** Трябва да му подаря **нещо!**

Отначало не можа да измисли нищо. После изведнъж се сети: „Ами че това е много хубаво гърненце, дори и както няма мед в него! И ако аз го измия хубаво и намеря някой да напише върху него, **«Честит рожден ден»**, Ийори може да си слага неща в него и то ще му бъде от Полза.“ И тъй като минаваше край Голямата Гора, той се отби в нея, да отиде при Бухала, който живееше там.

— Добро утро, Бухале!

— Добро утро, Пух — каза Бухала.

— Сърдечни благопожелания за рождения ден на Ийори! — каза Пух.

— О! Така ли било!

— Какво ще му подариш, Бухале?

— Какво ще му подариш **ти**, Пух?

— Подарявам му едно Полезно Гърненце, да си слага Разни Неща в Него, и искам да те помоля...

— Това ли е? — попита Бухала, като взе гърнето от лапите на Пух.

— Да. Аз исках да те помоля...

— Някой е държал мед в него — каза Бухала.

— **Всичко** можеш да държиш в него — каза Пух възбуден. — То е Много Полезно и така, а аз исках да те помоля...

— Трябва да напишеш Честит Рожден Ден на него...

— Тъкмо **това** исках да те помоля — каза Пух, — защото моят правопис е Разклатен. Добър ми е иначе правописът, но се Клати и буквите отиват не на мястото си. **Ти** би ли написал върху него „Честит рожден ден“ вместо мен?

— Хубаво гърне — каза Бухала, като го оглеждаше от всички страни. — Може ли да го дадем от двама ни?

— Не — каза Пух, — това **не е** добра идея. А сега първо аз ще го измия, а после ти ще го напишеш.

Той изми гърнето и го изсуши, докато Бухала си подостряше молива и се чудеше как да напише „рожден ден“.

— Можеш ли да четеш, Пух? — попита той малко тревожно. — Отвън на вратата има надписи за чукането и звъненето, които Кристофър Робин написа. Можеш ли да ги прочетеш?

— Кристофър Робин ми каза какво е написано и тогава можах.

— Е добре, тогава аз ще ти кажа **какво** съм написал тук и ти ще можеш да го прочетеш.

И Бухала написа. Това написа:

ЧТИТ РОЖДЕН ДЕН

Пух го погледна с възторг.

— Тук е казано: „Честит рожден ден“ — каза Бухала небрежно.

— Хубаво е! И дълго! — каза Пух възхитен.

— Всъщност аз написах, разбира се, „Много честит Рожден ден, с обич от Пух!“ Естествено изхабих доста молив, докато напиша толкова дълго нещо.

— О! Виждам!

Докато ставаше всичко това, Прасчо стигна до дома си, за да вземе балона за Ийори. Той го притисна здраво до гърдите си, да не хвъркне, и се затича колкото можеше по-бърже, за да стигне при Ийори преди Пух. Искаше му се пръв да поднесе подаръка, та да изглежда, че се е сетил, без някой да му каже.

Като тичаше, той си мислеше колко благодарен ще бъде Ийори и не гледаше къде стъпва... Внезапно кракът му попадна в една заешка дупка и той се просна по корем.

— Бум!!!!???!!!

Прасчо остана проснат.

Нещо се бе случило. Най-напред му се стори, че целият свят експлодира, после помисли, че част от Гората, а после му се стори, че само **той**, и че сега той е сам на Луната или някъде другаде и никога вече няма да види нито Кристофър Робин, нито Пух, нито Ийори. А най-после си каза: „Дори и да съм на Луната, няма защо да лежа проснат по корем през всичкото време!“ Затова се изправи предпазливо и се огледа наоколо.

Все още беше в Гората!

— Интересно! Какво тогава избумтя така? Аз не мога да издам такъв гърмеж при падане! А къде ми е балонът? И какво търси тук

това малко, влажно парцалче?

Това беше балонът!

— Олеле, олеле! Късно е вече, не мога да се върна, а и нямам друг балон! А може би Ийори **не обича** балони чак **толкова!**

Той се помъкна нататък, сега вече тъжен, стигна до Потока, където беше Ийори, и му извика:

— Добро утро, Ийори!

— Добро утро, малки Прасчо! — каза Ийори. — Ако наистина е добро утрото! В което се съмнявам! Но това няма значение!

— Сърдечни благо пожелания за деня — каза Прасчо, като се приближи.

Ийори престана да се оглежда в Потока и се обърна учуден към Прасчо:

— Повтори го пак! — каза той.

— Сърдечни благ...

— Почакай за момент!

Крепейки се на три крака, Ийори предпазливо повдигна четвъртия зад ухото си.

— Вчера го правих — обясни той, като падаше за трети път. — Много е лесно и така чувам по-добре... Готово! Кажете какво каза? — И наведе с крак ухото си напред.

— Сърдечни благопожелания за Деня! — повтори Прасчо.

— Мен ли имаш предвид?

— Разбира се, Ийори!

— За моя рожден ден?

— Да.

— Значи имам истински рожден ден?

— Да, Ийори, и ти донесох подарък.

Ийори свали десния си крак от дясното ухо и с голяма мъка вдигна левия.

— Трябва да го чуя и с другото ухо — каза той. — Хайде пак!

— Подарък! — извика Прасчо.

— За мен?!

— Да.

— За моя рожден ден?

— Разбира се, Ийори!

— Значи ще имам истински рожден ден?

— Да, Ийори! И ти донесох балон!

— **Балон?** — извика Ийори. — Ти каза балон? Тези големи цветни неща, които издухваш нагоре? Игривост! Песни и танци! И ние значи като всички!

— Да! Само че... много съжалявам, Ийори... но когато тичах да ти го донеса, паднах.

— Колко жалко! Бързал си много! Дали не си се ударил лошо, малък Прасчо!

— Не, но... аз... аз... О, Ийори, аз... аз пукнах балона!

Последва дълго мълчание.

— Моя балон? — каза Ийори най-после.

Прасчо кимна.

— Балона за моя рожден ден?

— Да, Ийори — каза Прасчо, като подсмърчаше леко. — Ето го. Заедно със сърдечни благопожелания! — И той подаде на Ийори влажната дрипа.

— Това ли е то? — каза Ийори малко изненадан.

Прасчо кимна.

— Моят подарък?

Прасчо кимна пак.

— Балонът?

— Да!

— Благодаря ти, Прасчо — каза Ийори. — Нали нямаш нищо против да те попитам — продължи той. — Какъв цвят имаше този балон, когато той... беше балон?

— Червен.

— Да, значи... Червен — мърмореше си той, — любимият ми цвят... Колко голям беше?

— Почти колкото мен.

— Да! Значи... колкото Прасчо — каза си тъжно Ийори, — любимата ми големина! Добре! Добре!

Прасчо се чувстваше страшно неловко и не знаеше какво да каже. Тъкмо си отвори устата, за да каже все пак нещо, и реши, че няма смисъл да го казва, когато се чу вик от другата страна на Потока и там се показа Пух.

— Сърдечни благопожелания по случай рождения ти ден! — извика Пух, забравил, че вече беше казал това.

— Благодаря ти, Пух! Вече ги получих — каза мрачно Ийори.

— Донесох ти малък подарък — извика Пух развълнуван.

— Вече имам...

Пух прецапа Потока и застава пред Ийори, а Прасчо подсмърчаше отстрана с глава между ръчичките си.

— Много полезно гърненце — каза Пух. — Ето го! И на него е написано: „Честит Рожден Ден, с обич от Пух!“ Погледни: може да си слагаш разни неща вътре. Ето!

Ийори страшно се зарадва, като видя гърненцето.

— Ето — каза той, — мисля, че Балонът ми тъкмо ще влезе в гърненцето.

— О, не, Ийори — каза Пух, — балоните са много големи, за да влязат в Гърненце. Това, което се прави с Балон, е да го хванеш за връвта...

— Но не и моят! — каза Ийори гордо. — Погледни, Прасчо! — И докато Прасчо погледна натъжен, Ийори хвана със зъби Балона и внимателно го вкара в гърнето. След това го измъкна и го сложи на земята. После пак го вдигна, спусна го внимателно и го върна обратно.

— Ето — каза Пух, — влиза вътре!

— Ето — каза Прасчо, — излиза вън!

— Нали? — каза Ийори. — Влиза и излиза като нищо!

— Много се радвам — каза Пух щастлив, — че се сетих да ти подаря Полезно Гърне, за да си слагаш неща в него!

— Много се радвам — каза Прасчо щастлив, — че се сетих да ти подаря Нещо, което да слагаш в Полезното Гърне!

Но Ийори не чуваше нищо. Той вадеше балона и го пускаше пак, щастлив като никога.

— А аз подарих ли му нещо? — попита Кристофър Робин тъжно.

— Разбира се — казах, — ти му подари... не помниш ли... една малка... една малка... малка...

— Подарих му една кутийка бои да си рисува неща...

— Да!

— Но защо не му я бях дал още сутринта?

— Ти беше зает да му приготвиш празненството, торта с крем отгоре, три свещи, името му с розова захар и...

— Да, спомням си! — каза Кристофър Робин.

ГЛАВА СЕДМА, В КОЯТО КЕНГА И БЕБЕТО РУ ИДВАТ В ГОРАТА И ПРАСЧО БИВА ОКЪПАН

Никому, изглежда, не беше известно откъде дойдоха те, но ето ги в Гората — Кенга и Ру, бебето. Когато Пух попита Кристофър Робин:

— Как дойдоха тук?

Кристофър Робин каза:

— По Обикновения Начин, ако знаеш какво значи това, Пух.

И Пух не каза:

— О!

Само поклати два пъти главата си и повтори:

— Значи по Обикновения Начин? Аха! — И отиде тогава при приятеля си Прасчо, за да види какво мисли **той** по въпроса. У дома му завари Зайо и всички заговориха за това.

— Ето кое не ми харесва в тази работа — каза Зайо, — ето ни тук Пух и Прасчо, и аз, и изведнъж...

— И Ийори! — каза Пух.

— ... и Ийори, и изведнъж...

— И Бухала — каза Пух.

— ... и Бухала, и изведнъж...

— О, и Ийори — каза Пух. — Щях да **го** забравя!

— Ето ни значи всички и... събуждаме се една сутрин и най-неочаквано намираме какво? Намираме Едно Странно Животно между нас! Животно, за което дори не сме чували някога нещо! Животно, което носи децата си в джобовете си! Представете си, че и аз понеса моите деца в **моите** джобове — колко джоба ще ми трябват?

— Шестнадесет?

— Седемнадесет, нали? — каза Зайо. — И един за носната ми кърпичка, значи осемнадесет. Осемнадесет джоба на един костюм! Представете ли си го?!

Последва дълго мълчание в размисъл...

Изведнъж Пух, който се беше изчервил от напрегнатото мислене, каза:

— Сметнах ги: петнадесет!

— Кое? — попита Зайо.

— Петнадесет!

— Петнадесет какво?

— Твоето семейство.

— Е, какво от туй?

Пух си почеса носа и каза, че той мислел, че Зайо говори за своето семейство.

— Нима! — каза Зайо иронично.

— Да, ти говореше...

— Остави това, Пух — рече Прасчо нетърпеливо, — въпросът е какво ще правим с Кенга?

— О, разбирам! — каза Пух.

— Най-добрият начин ще бъде — каза Зайо, — най-добрият начин би бил този: да откраднем бебето Ру, да го скрием и когато Кенга ни попита къде е бебето Ру, ние да кажем: „Аха!“

— Аха! — започна да се упражнява Пух. — Аха! Аха! Разбира се — продължи той, — ние можем да кажем „Аха!“ и без да сме откраднали Ру.

— Пух — започна Зайо нежно, — ти нямаш никакъв ум.

— Знам! — каза Пух смирено.

— Ние ще кажем „Аха!“ така, че Кенга да разбере, че ние знаем къде е Ру. „Аха!“ значи: „Ще ти кажем къде е бебето Ру, ако обещаеш да напуснеш Гората и никога да не се връщаш тук!“ А сега не ме смущавай, докато мисля!

Пух отиде в един ъгъл и се опита да казва „Аха!“ по този начин. Понякога му се струваше, че значи това, което Зайо казваше, а понякога — че не значи. „Смятам, че ще го постигна с упражнение — мислеше си той. — Дали и Кенга ще трябва да се упражнява, за да може да ме разбере?“

— Само че има едно нещо — каза Прасчо, леко потрепквайки, — аз говорих с Кристофър Робин и той ми каза, че Кенга Обикновено я Смятат за Едно от Най-Свирепите Животни. Обикновено аз не се плаша от Свирепи Животни, но добре е известно, че едно Свирепо Животно, когато го Лишиш от Малкото му, става свирепо колкото Две

от По-Свирепите Животни. В такъв случай е може би глупаво да кажеш „Аха!“.

— Прасчо — каза Зайо, като започна да подостря молива си, — нямаш никаква смелост!

— Трудно е да бъдеш Храбър — каза Прасчо, леко подсмърчайки, — когато си Толкова Малко Животно!

Зайо, който беше започнал да пише много ревностно, повдигна глава и каза:

— Това, че ти си толкова малко животно, ще ни бъде много Полезно в нашето приключение.

Прасчо толкова се зарадва, че ще бъде Полезен, че забрави да се страхува, а когато Зайо обясни, че Кенга е Свирепа само през зимните месеци, а през другото време е Извънредно Разположена, той едва се съдържа на мястото си — толкова нетърпеливо очакваше да стане полезен веднага.

— А аз? — каза Пух тъжно. — Навярно няма да бъда полезен!

— Нищо, Пух — каза Прасчо утешително, — друг път може би!

— Без Пух — каза Зайо сериозно, като подостряше отново молива си — приключението е невъзможно!

— О! — каза Прасчо, като се стараеше да не изглежда разочарован. А Пух отиде в един ъгъл на стаята и си каза гордо:

— Невъзможно без Мен! Ето **какво** Мече съм аз!

— Сега слушайте всички! — каза Зайо, като престана да пише.

Пух и Прасчо жадно заслушаха със зяпнали уста.

Ето какво им прочете Зайо:

ПЛАН ЗА ОТВЛИЧАНЕТО НА БЕБЕТО РУ.

1. **Общи Бележки.** Кенга тича по-бързо от всички ни, даже и от Мен.

2. **Още Общи Бележки.** Кенга никога не изпуска от очи бебето Ру, освен когато е сигурно закопчано в джоба ѝ.

3. **Следователно.** Ако трябва да отвлечем бебето Ру, ние трябва да вземем Голяма Преднина, защото Кенга тича по-бързо от всички Ни, дори и от Мен (**виж точка първа**).

4. **Една мисъл.** Ако Ру изскочи от джоба на Кенга и Прасчо скочи вътре, Кенга няма да забележи разликата, защото Прасчо е Толкова Малко Животно.

5. Като Ру.

6. Но Кенга трябва да гледа на друга страна, за да не види, когато Прасчо скочи вътре.

7. **Виж точка 2.**

8. **Друга Мисъл.** Но ако Пух ѝ разказва в този момент нещо много разпалено, Тя може да погледне за миг на друга страна.

9. И тогава аз ще мога да избягам с Ру.

10. Бързо.

11. **И КЕНГА ЩЕ ОТКРИЕ РАЗЛИКАТА ЕДВА ПО-КЪСНО.**

Зайо прочете това много горд. Известно време след като той свърши да чете, никой не каза нищо. А после Прасчо, който беззвучно си отваряше и затваряше устата, успя най-сетне да каже с дрезгав глас:

— И... По-Късно?

— Какво искаш да кажеш?

— Когато Кенга **Открие** Разликата?

— Тогава всички ще кажем: „**Аха!**“

— И тримата?

— Да!

— О!

— Защо? Какво те смущава, Прасчо?

— Нищо — каза Прасчо, — щом и тримата го кажем... Щом и тримата го кажем, нямам възражения. Но не бих искал да кажа „**Аха!**“ самичък. Няма да звучи **така** добре! Между другото исках да те попитам, **сигурен** ли си в това, което каза за зимните месеци?

— Зимните месеци?

— Да... че била Свирепа само през Зимните Месеци.

— А? Да, да, това е вярно. А ти, Пух! Разбра какво трябва да правиш, нали?

— Не — каза Мечо Пух. — Не още. Какво **трябва** да правя?

— Ти просто трябва да говориш така увлекателно на Кенга, че тя да не забележи нищо!

— О! А за какво?
— За каквото щеш.
— Искаш да кажеш да ѝ кажа някои стихове или нещо подобно?
— Точно така — каза Зайо. — Великолепно! Сега да тръгваме!
И те тръгнаха да търсят Кенга.

Кенга и Ру прекарваха спокойно следобеда си на едно песъчливо място в Гората. Ру се упражняваше в малки скокове из пясъка, като скачаше в мишите дупки и се изкатерваше навън, а Кенга, като се озърташе плахо, казваше: „Само още един скок, миличко, и тръгваме за дома!“

В този момент кой, мислите, се дотътра до тях? Пух!

— Добър ден, Кенга!

— Добър ден, Пух!

— Гледай ме как скачам! — изписка Ру и скочи в друга миша дупка.

— Здравей, Ру, мъничък!

— Тъкмо си тръгнахме за дома — каза Кенга. — Добър ден, Зайо! Добър ден, Прасчо!

Зайо и Прасчо току-що бяха дошли от другия край на полянката и казаха „Добър ден!“ и „Здравей, Ру!“ и Ру ги помоли да го видят как скача. Те го загледаха.

И Кенга гледаше...

— О, Кенга — каза Пух, след като Зайо два пъти му смигна, — не зная дали изобщо се интересуваш от Поезия...

— Не особено — каза Кенга.

— О! — каза Пух.

— Ру, миличък, само още един скок и тръгваме за дома!

Последва късо мълчание, докато Ру скочи в друга миша дупка.

— Продължавай! — прошепна високо Зайо зад лапата си.

— Като говорим за Поезия — каза Пух, — аз съчиних нещичко, като идвах насам. Ето... чакай да си спомня...

— Представям си! — каза Кенга. — Хайде, Ру, миличък!

— Ще ви хареса това стихотворение — каза Зайо.

— Страшно много — каза Прасчо.

— Трябва да слушате много внимателно — каза Зайо.

— За да не пропуснете нещо — каза Прасчо.
— Разбира се — каза Кенга, но все гледаше към бебето Ру.
— Как започваше, Пух?
Пух се изкашля леко и започна:

СТИХОВЕ, СЪЧИНЕНИ ОТ МЕЧЕ С МНОГО МАЛКО УМ.

*В понеделник, когато е топло,
аз си мисля това-онова
и най-често в главата ми чопли:
това Онова ли е и онова — Това.*

*Във вторник завей, завали ли —
аз се блъскам кат птичка в кафез
и се чудя и мая дали е...
дали тез са Онез и онез — Тез?*

*Във сряда под облаче бяло
се замислям и нямам покой —
мисля де се е чуло, видяло
кой Какво е и какво е Кой?*

*В четвъртък, щом всичко замръзне —
всяко клонче със скреж е покрито...
Мисля. Мисля... дорде ми омръзне:
че които са Тез — не са тез, Които.*

Във петък...

— Да, така, нали? — каза Кенга, без да дочака да чуе какво се е случило в петък. — Само още един скок, Ру, миличък, и ние наистина **трябва** да си вървим.

Зайо бързо смушка Пух.

— Като говорим за поезия — изведнъж каза Пух, — забелязахте ли онова дърво там?

— Къде? — каза Кенга. — Хайде, Ру...

— Точно там — каза Пух, като сочеше зад гърба на Кенга.

— Не — каза Кенга. — Хайде, скочи у мен, Ру, миличък, и тръгваме за дома!

— Трябва да погледнете това дърво точно там! — каза Зайо. — Да те вдигна ли, Ру? — И той го прегърна.

— Оттук виждам птица на него — каза Пух. — Или е риба?

— Вие трябва да видите тази птица оттук — каза Зайо, — ако не е риба.

— Не е риба! Птица е! — каза Прасчо.

— Така е май! — каза Зайо.

— Скорец или кос? — каза Пух.

— Това е въпросът — каза Зайо, — кос ли е, или скорец?

Тогавя Кенга си обърна най-сетне главата да погледне. В този миг Зайо извика високо: „Хайде, влизай, Ру!“, и Прасчо скочи в джоба на Кенга, а Зайо хукна да бяга, стиснал в лапите си Ру.

— Я, къде е Зайо? — каза Кенга, като се обърна. — Добре ли се настани вътре, Ру, миличък?

От дъното на джоба на Кенга Прасчо квикна като Ру.

— Зайо си отиде — каза Пух. — Ако не се лъжа, имаше да свърши нещо внезапно.

— А Прасчо?

— Мисля, че и Прасчо си спомни нещо изведнъж...

— И ние трябва да си вървим вече у дома — каза Кенга. — Довиждане, Пух! — И с три големи скока тя изчезна.

Пух я изгледа, докато тя се отдалечаваше.

„Бих желал да мога да скачам така — помисли си гласно той. — Някои могат, а някои не могат! Това е то!“

Имаше моменти, когато Прасчо желаше Кенга да не може! Понякога, когато трябваше да върви, дълго през Гората за дома си, той мечтаеше да е птичка, но сега мислите му подскачаха на дъното на кенгиния джоб:

— Ако това е летене, не никога бих летял!!!

Когато изхвъркваше нагоре, Прасчо викаше „Оооо!“, а когато отново падаше на земята, викаше „Ох!“ И така през целия път до

къщата на Кенга той викаше: „О-о-о-о... ох! О-о-о-о... ох!“

Разбира се, щом разкопча джоба си, Кенга се досети какво се е случило. Само за миг ѝ се стори, че е уплашена, но после разбра, че не е, защото знаеше, че Кристофър Робин никога няма да позволи да се случи нещо лошо на Ру. И си каза: „Щом те се шегуват с мен, и аз ще се пошегувам с тях!“

— Хайде, Ру, миличък — каза тя, като извади Прасчо от джоба си, — време е за лягане!

— Аха! — каза Прасчо както можеше след тази Ужасна Разходка. Но изглежда, че не беше много хубаво „Аха!“ и Кенга не можа да разбере какво значи.

— Първо баня! — каза Кенга весело.

— Аха! — каза Прасчо пак, като се оглеждаше тревожно за другите.

Но другите ги нямаше. През това време Зайо си играеше с бебето Ру у дома си и всеки миг го обикваше все повече. А Пух, който беше решил да става Кенга, беше още на песъчливата полянка сред Гората и се упражняваше да скача.

— Никак не съм сигурна — каза колебливо Кенга — дали е добра идеята ми да ти направя една студена баня тази вечер. Би ли желал, Ру, миличък?

Прасчо, който всъщност не беше привърженик на къпането, потръпна от възмущение и каза с най-голямата храброст, на която беше способен:

— Кенга, виждам, че е време да заговорим открито!

— Смешен малък Ру! — каза Кенга, като приготви водата за къпане.

— Аз не съм Ру — изквича силно Прасчо. — Аз съм Прасчо!

— Да, миличък, да! — каза Кенга спокойно. — Как хубаво си преправяш гласа като Прасчовия! Колко ми е умен — продължи тя, като взе голям жълт сапун от долапа. — Какво ли **още ще** измисли!

— Не виждаш ли — изквича Прасчо. — Нямах ли **очи?**
Погледни ме!

— **Гледам** те, Ру, миличък — каза Кенга доста строго, — но и ти си спомни какво ти говорих за гримасниченето! Ако все така подражаваш на Прасчо, ще **заприличаш** на Прасчо и помисли си

колко ще съжаляваш **тогава!** Хайде сега в легена и не ме карай да ти повтарям!

Преди да разбере какво става, Прасчо се намери в легена и Кенга го жулеше вече здраво с голяма груба кесия.

— О-о! — квичеше Прасчо. — Пусни ме! Пусни ме, аз съм Прасчо!

— Не си отваряй устата, миличък, ще ти влезе сапун вътре — каза Кенга. — Ето, видя ли?

— Ти... ти... ти го правиш нарочно! — изфъфли Прасчо, щом можа отново да проговори... и изведнъж му запушиха устата със сапунената кесия.

— Вярно, миличък, затова мълчи!

След минута Прасчо бе изваден от легена и избърсан с хавлия.

— Сега — каза Кенга — ето ти лекарството и — леглото!

— К... к... какво лекарство? — изквича ужасен Прасчо.

— За да пораснеш голям и силен, миличък! Не би искал да останеш малък и хилав като Прасчо, нали? Затова, хайде!

В този момент някой почука на вратата.

— Влез — каза Кенга и Кристофър Робин влезе.

— Кристофър Робин! Кристофър Робин! — извика Прасчо. — Тя продължава да твърди, че съм Ру! Аз не съм Ру, нали!

Кристофър Робин го огледа внимателно и поклати глава:

— Не може да си Ру — каза той, — защото току-що видях Ру да си играе в Зайовата къща.

— Гледай ти! — удиви се Кенга. — Представи си! Представи си, аз да направя такава грешка!

— Разбра ли най-сетне! Нали ти казах: аз съм Прасчо!

Кристофър Робин пак поклати глава:

— О, ти не си Прасчо! — каза той. — Аз познавам Прасчо много добре. Той има **съвсем** друг цвят!

Прасчо искаше да каже, че това е така, защото той току-що е бил изкъпан, но после помисли, че може би е по-добре да не казва това, и като си отвори устата, за да каже нещо друго, Кенга му изсипа лъжицата с лекарството вътре, потупа го по гърба и му каза, че всъщност лекарството е доста приятно, когато му свикнеш.

— Знаех, че не е Прасчо — каза Кенга, — но се чудя кой може да бъде!

— Може би някакъв роднина на Пух — каза Кристофър Робин, — може би племенник или чичо, или нещо такова!

Кенга се съгласи, че навярно е така и му трябва някакво име.

— Ще го нарека Хенри Пухльо. Или накратко Пухльо — каза Кристофър Робин.

И тъкмо когато решаваха това, Хенри Пухльо се изтръгна от ръцете на Кенга и скочи на земята. За голяма негова радост Кристофър Робин беше оставил вратата отворена. Никога досега Хенри Пухльо — Прасчо не беше тичал толкова бързо и не престана да тича, докато не наближи дома си. Когато останаха стотина крачки, той спря да тича и започна да се търкаля в прахоляка чак до дома си и така получи отново предишния си приятен цвят...

Кенга и Ру останаха в Гората. И всеки Вторник Ру прекарваше при своя голям приятел Зайо, и всеки Вторник Кенга прекарваше деня със своя голям приятел Пух, и всеки Вторник Прасчо прекарваше деня със своя голям приятел Кристофър Робин.

Така всички бяха пак щастливи.

ГЛАВА ОСМА, В КОЯТО КРИСТОФЪР РОБИН ВОДИ ЕДНА ЕКСЕДИЦИЯ НА СЕВЕРНИЯ ПОЛЮС

Един хубав ден Пух се дотътри сред Гората, за да види дали приятелят му Кристофър Робин се интересува изобщо от Мечки. Тази сутрин по време на закуската (проста закуска — една-две медени питки, леко намазани с мармалад) той изведнъж съчини нова песен. Започваше така:

Пей, хей! За живота на Мечето!

Като стигна дотук, той си почеса главата и си помисли: „Чудесно начало за една песен, но какъв да бъде вторият стих?“ Изпя три пъти „Хей!“ — но това не му помогна. „Може би ще е по-добре — помисли той, — ако изпея:

Хо! За живота на Мечето!“

Изпя го... но не вървеше.

„Ами ако изпея първия стих два пъти много бързо, може би ще се окаже, че пея третия и четвъртия стих, преди да съм помислил за тях, и така ще стане Хубава Песен. Хайде!“

Пей, хей! За живота на Мечето!

Пей, хей! За живота на Мечето!

Нямам грижа вей ли, или сняг вали,

*щом тумбакът ми е пълнен с мед!
Нямам грижа дали мръзне, или се топи,
щом муцуната ми е потънала във мед!*

*Пей, хей! За Мечето!
За Пух в мраз и Пух в горещо,
скоро ще получи пак нещо!!*

Пух беше толкова доволен от тази песничка, че я пях през целия път до сред Гората.

„Ако продължавам да я пея — мислеше си той, — ще стане време да получа нещо малко... и тогава последният стих няма да е верен!“ И започна да си го тананика без думи.

Кристофър Робин седеше пред вратата на къщичката си и си обуваше Големите Ботуши. Щом видя Големите Ботуши, Пух вече знаеше, че ще има Приключение, затова бързо избърса меда от нослето си с опакото на лапата, приглади кожуха си колкото можеше по-добре, за да изглежда Готов на Всичко.

— Добро утро, Кристофър Робин — извика той.

— Здравей, Пух Мечо! Не мога да обуя тези ботуши!

— А, лошо!

— Ще бъдеш ли така добър да ме подпираш отзад, защото трябва да ги дърпам толкова силно, че падам по гръб.

Пух седна зад него, заби пети в земята и здраво се облегна на гърба му. И Кристофър Робин се облегна здраво на неговия. И тегли... и тегли... докато ги нахлузи.

— И това стана! — каза Пух. — Сега какво ще правим?

— Всички отиваме на една Експедиция — каза Кристофър Робин, като стана и се отърсваше. — Благодаря ти, Пух!

— На Експедиция ли отиваме? — каза жадно Пух. — Досега май не съм ходил на такова място. Къде е Експедицията?

— Експедиция, глупаво Мече! Има едно „пе“ по средата!

— О! — каза Пух. — Зная.

Всъщност не знаеше.

— Ще откриваме Северния Полюс.

— О! — каза Пух. — Какво е Северният Полюс?

— Нещо, което се открива! — каза Кристофър Робин безгрижно, но не много уверен.

— О! Разбрах! — каза Пух. — Нужни ли са мечки за откриването?

— Ами да! И Зайо, и Кенга, и всички вие! Това е Експедиция: да се наредят всички в дълга редица! Ти по-добре иди им кажи да се приготвят, докато прегледам дали ми е в ред пушката. Всички да носим Провизии.

— Да носим какво?

— Неща за **ядене**.

— О! — извика Мечо радостно. — Пък аз мислех, че каза Провизии! Отивам да им кажа.

И той хукна нататък.

Най-напред срещна Зайо.

— Здравей, Зайо — каза той, — ти ли си?

— Да кажем, че не съм — каза Зайо, — да видим какво ще стане тогава!

— Има съобщение за теб.

— Ще му го предам!

— Всички отиваме на Експедиция с Кристофър Робин.

— Какво е то, когато си вече там?

— Нещо като лодка, мисля — каза Пух.

— О! Такова нещо, значи!

— Да. И ще открием Полюс ли, Колюс ли... Каквото и да е, ще го откриваме!

— Ние ли? — каза Зайо.

— Да. И трябва да си вземем Про — неща за ядене, в случай че ни се прииска да ядем. Сега отивам при Прасчо. А ти ще кажеш на Кенга, нали?

Той остави Зайо и забърза към Прасчови.

Прасчо седеше на земята пред вратата на къщата си и весело духаше едно глухарче, за да узнае „дали това ще се случи тази година... догодина... някога или никога!“ И тъкмо разбра, че „няма да се случи никога“, и се мъчеше да си спомни **какво** нямаше да се случи, като се надяваше, че е било нещо неприятно, когато Пух пристигна.

— О, Прасчо — каза Пух възбуден, — отиваме всички на Експедиция с неща за ядене, за да открием нещо!

— Какво да открием? — тревожно попита Прасчо.

— Ами... нещо!

— Да не е нещо свирепо?

— Кристофър Робин не спомена за свирепо. Каза само, че има едно „ле“ по средата.

— Аз се боя само от зъбите им. Но щом Кристофър Робин идва с нас, от нищо не ме е страх.

Скоро всички бяха готови сред Гората и Експедицията тръгна. Начело вървяха Кристофър Робин и Зайо, следваха — Прасчо и Пух, после Кенга с Ру в джоба си и Бухала, след тях — Ийори и най-накрая — една дълга редица от приятелите и роднините на Зайо.

— Не съм ги канил — обясняваше небрежно Зайо. — Сами дойдоха. Винаги правят така! Могат да вървят накрая, зад Ийори.

— Искам да кажа — каза Ийори, — че те ме безпокоят. Не съм искал да дойда на тази Ексе... както Пух го каза. Дойдох, защото настоявахте! И ето ме тук, на края на тази Ексе... тази, за която говорим. Тогава нека **бъда** на края! Но ако винаги, когато искам да седна да си почина малко, ще трябва първо да разчиствам мястото от дузина и половина дребни приятели и роднини — тогава това не е никакво Ексе... или каквото и да е, а просто — Страшна Олелия! Това искам да кажа.

— Разбирам какво иска да каже Ийори — каза Бухала — и ако ме питате...

— Не питам никого! — каза Ийори. — Аз само казвам на всички: можем да търсим Северен Полус, можем да играем на „Ринги-ринги-рае!“ На мен ми е все едно!

Чу се вик откъм началото на редицата:

— Хайде, идвайте! — викаше Кристофър Робин.

— Идвайте! — извикаха Пух и Прасчо.

— Идвайте! — извика Бухала.

— Тръгваме вече — каза Зайо. — Трябва да вървя! — И той избърза към началото на редицата при Кристофър Робин.

— Съгласен! Тръгваме!! — каза Ийори. — Само не ме Обвинявайте После!

Така тръгнаха да откриват Полюса. И както вървяха, си бърбеха всички за това-онова, с изключение на Пух, който съчиняваше песен.

— Това е първият куплет — каза той на Прасчо, когато беше вече готов.

— Първият куплет на какво?

— На моята песен.

— Коя песен?

— Тази!

— Коя тази!

— Е добре! Ако искаш — ще я чуеш!

— А откъде знаеш, че искам да я чуя?

Пух не можа да отговори на този въпрос, затова запя:

*Към Полюса смело тръгнаха без страх:
Бухалът, Прасчо и Зайо, и всички!
Открива се Полюс — туй вече разбрах —
от Бухала, Прасчо и Зайо, и всички.*

*Ийори със Бухала, Кристофър с Пух
и Зайови близки — тръгнаха самички,
а Полюсът где е — не знай никой тук!
Пей, пей, хей, за Бухала, Зайо и всички!*

— Шшт! — каза Кристофър Робин, като се обърна към Пух. — Наближаваме едно Опасно Място!

— Шшт! — каза Пух, обръщайки се бързо към Прасчо.

— Шшт! — каза Прасчо на Кенга.

— Шшт! — каза Кенга на Бухала, докато Ру си каза само няколко пъти тихичко: „шшт!“

— Шшт! — каза Бухала на Ийори.

— Шшт! — каза Ийори с ужасен глас на всички Зайови приятели и роднини и „шшт!“ казаха те бързо един на друг по продължение на цялата редица, докато стигна до последния. А последният и най-малък Зайов приятел и роднина беше толкова смутен от това, че цялата Екседиция му каза „шшт!“, че зарови глава в една пукнатина в земята и остана там цели два дни, докато опасността мина, и тогава с голяма

бързина се върна в къщи и си заживя тихо и мирно с леля си завинаги. Името му беше Александър Бръмбар.

Стигнаха до един поток, който се извиваше и блъскаше между високи скалисти брегове, и Кристофър Робин изведнъж видя колко е опасно това място.

— Тъкмо място — обясни той — за Засада!

— Какво е засадено там? — пошепна Пух на Прасчо. — Да не би да е хвойна?

— Драги Пух — каза Бухала надменно, — нима не знаеш какво значи Засада?

— Бухале — каза Прасчо, като го гледаше свирепо, — това, което ми пошепна Пух, е частен разговор и нямаш право...

— Засада — каза Бухала — е един вид Изненада.

— Такава е и хвойната понякога — каза Пух.

— Засада, както се канех да обясня на Пух, е един вид Изненада.

— Ако някой неочаквано връхлети отгоре ти, това е Засада — каза Бухала.

— Засада, Пух, е когато някой връхлети отгоре ти — обясни Прасчо.

Пух, който сега знаеше какво е Засада, каза, че и хвойната веднъж го връхлетяла най-неочаквано, когато той паднал от едно дърво и трябвало после цели шест дни да се чисти от бодлите ѝ.

— Ние не **говорим** за хвойна! — каза Бухала малко раздразнен.

— Но аз говоря! — каза Пух.

Сега те предпазливо се катереха нагоре по брега на потока, стъпвайки от скала на скала, и след малко стигнаха до едно място, където бреговете се разширяваха от двете страни в хубаво обрасли с трева полянки. Щом ги видя, Кристофър Робин извика: „Стой!“, и всички седнаха да си почиват.

— Мисля — каза Кристофър Робин, — че сега трябва да си изядем всичките Провизии, за да не ни тежат по пътя.

— Какво всичко да си изядем? — попита Пух.

— Всичко, което носим — каза Прасчо и се зае със закуската си.

— Това е добра идея — каза Пух и се зае със своята.

— Всеки ли е взел храна? — попита Кристофър Робин с пълна уста.

— Всички освен мен! — каза Ийори. — Както Винаги! — Той ги огледа наред с обичайния си меланхоличен поглед: — Надяваме се, че никой от вас не е седнал случайно върху магарешки бодил?

— Струва ми се, че аз! — каза Пух. — Ох! — Той се изправи и се огледа отзад. — Да, аз! Така си и мислех!

— Благодаря ти, Пух, щом вече не ти е нужен! — Ийори дойде до мястото, откъдето току-що стана Пух, и започна да яде. — Повреждат се, като сядаш отгоре им! — продължи Ийори, като ги изгледа, дъвчейки. — Не са вече Сочни! Запомнете това всички! Малко Внимание, малко Мисъл за другите — и всичко би изглеждало иначе!

Щом се нахрани, Кристофър Робин пошепна нещо на Зайо и Зайо каза:

— Да, да! Разбира се! — И двамата се отдалечиха нагоре край потока.

— Не искам другите да чуят — каза Кристофър Робин.

— Не трябва — каза Зайо важно.

— Виж какво, Зайо... чудя се дали... Само това... нали знаеш Как **изглежда** Северният Полус?

— Ами... — каза Зайо, като си гладеше мустаците. — Щом ме питаш...

— Знаех по-рано, ама сега нещо съм го позабравил — каза Кристофър Робин нехайно.

— Смешно — каза Зайо, — ама и аз нещо съм го позабравил, при все че **някога** го знаех.

— Смятам, че е кол, забит в земята.

— Сигурно е кол — каза Зайо. — Щом му викат полюс-колюс, той е кол! И тогава смятам, че ще бъде забит в земята. Няма къде другаде да бъде забит.

— Да. Така мисля и аз.

— Важното е — каза Зайо, — **на кое място е забит!**

Те се върнаха при другите. Прасчо се беше изтегнал по гръб и кротичко хъркаше. Ру си миеше лицето и лапичките в Потока, докато Кенга гордо обясняваше на всички, че за първи път той сам си мие лицето.

Бухала разказваше на Кенга Интересен Анекдот, пълен с дълги думи, като Енциклопедия и Рододендрон, който Кенга не слушаше.

— Не съм съгласен с цялото това миене — роптаеше Ийори, — особено с тези безсмислени модерни глупости: Миене Зад ушите! Какво мислиш ти, Пух?

— Хм — каза Пух, — мисля, че...

Но ние никога няма да узнаем какво е мислил Пух, защото неочаквано се чу писъкът на Ру, изпляскване и силният тревожен вик на Кенга.

— Ето ти **миене** — каза Ийори.

— Ру падна във водата! — извика Зайо и заедно с Кристофър Робин се затичаха на помощ.

— Гледайте ме как плувам! — пискаше Ру от средата на потока, понесен от бързея към следващия вир.

— Добре ли си, Ру, миличък! — викаше Кенга тревожно.

— Да — писна Ру, — гледайте ме как плув... — и следващият бързей го отнесе към по-долното вирче.

Всеки се стараяше да помогне.

Прасчо — внезапно събуден — подскочаше на брега и квичеше: „О! О! Аз казвах...“

Бухала обясняваше, че при Случайно и Продължително Потопяне Важното е да си държиш Главата Над Водата...

Кенга подскочаше по брега и питаше: „Сигурен ли си, че се чувстваш добре, Ру, миличък?“

Ру отговаряше, в който и вир да се намираше в момента: „Гледайте ме как плувам!“

Ийори беше се обърнал и бе потопил опашката си в първия вир, в който беше паднал Ру, и тихичко си мърмореше с гръб към Инцидента: „Ето ти тебе миене! Но хвани се за опашката ми, мъничък Ру, и всичко ще бъде наред!“

И Кристофър Робин, и Зайо дотичаха бързо, подминаха Ийори и викаха на другите пред тях...

— Не бой се, Ру! Идвам! — извика Кристофър Робин.

— Препречете с нещо потока по-долу, хей, някой от вас! — крещеше Зайо.

Пух вече беше взел нещо. Две вирчета по-долу от Ру той стоеше с един дълъг прът в лапите, Кенга дотича, взе другия край на пръта и го препречиха през потока. Ру, който продължаваше да вика гордо:

„Гледайте ме как плувам!“, беше довлечен до пръта и се покатери на него.

— Видяхте ли как плувах? — пискаше Ру възбуден, докато Кенга му се караше и го бършеше. — Пух, видя ли ме как плувах? Това се казва плуване! Като моето! Зайо, видя ли какво правех? Плувах! Кристофър Робин, видя ли...

Но Кристофър Робин не слушаше. Той гледаше Пух.

— Пух — каза той, — къде намери този кол?

Пух погледна кола в лапите си:

— Просто го намерих — каза той. — Помислих, че може да бъде полезен, и го взех.

— Мечо Пух — каза Кристофър Робин тържествено. — Експедицията завърши! Ти намери Северния Полюс!!!

— О! — каза Пух.

Ийори още седеше с потопена опашка, когато всички дойдоха при него.

— Някой да каже на Ру да побърза! — каза той. — Опашката ми започна да замръзва! Не бих искал да го споменавам, но го споменах. Не се оплаквам, но така е: опашката ми замръзва!

— Ето ме! — изписка Ру.

— О, ето те значи!

— Видя ли ме как плувах?

Ийори си извади опашката от водата и започна да я тръска.

— Както и предполагам! — каза той. — Съвсем безчувствена е! Вкочанясала е! Това е то: Вкочанясала! Но щом никой не се тревожи, смятам — всичко е наред!

— Бедният стар Ийори! Аз ще ти я изсуша! — каза Кристофър Робин и като извади носната си кърпичка, започна да я разтрива.

— Благодаря ти, Кристофър Робин! Ти си, изглежда, единственият, който разбира от опашки. Те не мислят! Това е, което се случва с някои от тези, другите. Няма въображение. За **тях** опашката не е опашка, а просто едно Парче Повече отзад!

— Не обръщай внимание, Ийори — каза Кристофър Робин, като разтриваше усилено опашката, — **така** по-добре ли е?

— Взех да я чувствам пак като опашка. Става пак моя, ако разбираш какво искам да кажа.

— Хей, Ййори... — каза Пух, като дойде при тях с Полюса в лапите си.

— Благодаря ти, Пух, за вниманието, но едва ли ще може да ми послужи преди ден-два.

— Какво да ти послужи?

— Това, за което говорим.

— Аз не приказвам за нищо — каза Пух объркан.

— Пак моя грешка! Мислех, че каза колко съжаляваш, че опашката ми е вкочанясала, и можеш ли да направиш нещо, за да помогнеш.

— Не — каза Пух. — Не съм го казал! — И след като помисли малко, съчувствено добави: — Може би някой друг го е казал!

— Тогава благодари му от мое име, щом го видиш!

Пух погледна смутен Кристофър Робин.

— Пух откри Северния Полюс — каза Кристофър Робин. — Не е ли чудесно това?

Пух скромно погледна надолу.

— Това ли е то? — попита Ййори.

— Да — каза Кристофър Робин.

— Това ли искахме да открием?

— Да! — каза Пух.

— О! — каза Ййори. — Да... Все пак не валя!

Те забиха кола в земята и Кристофър Робин привърза към него дъсчица с надпис:

СевЕРЕн ПОЛЮс

ОТКРит ОТ

ПУХ

ПуХ го наМЕРи

И се върнаха по домовете си. Мисля, но не съм напълно сигурен, че на Ру му направиха гореща баня и веднага го сложиха в леглото.

И Пух отиде у дома си и много горд от това, което беше направил, подкрепи силите си с нещо малко...

ГЛАВА ДЕВЕТА, В КОЯТО ПРАСЧО Е НАПЪЛНО ОБКРЪЖЕН С ВОДА

Валеше и валеше, и валеше...

Прасчо си казваше, че никога в живота си — **той** не беше бог знае **колко** стар, три или четири годишен — не е виждал толкова дъжд.

Дни... и дни... и дни...

„Ако само бях у Пух или у Кристофър Робин, или у Зайо — мислеше си той, като поглеждаше през прозореца, — когато започна да вали, щях да си имам Компания през всичкото време, вместо да седя сега сам-самичък, без да имам какво да правя, освен да се чудя докога ще вали!...“ Той си представяше как би казал на Пух:

— Виждал ли си някога такъв дъжд, Пух?

И Пух би отговорил:

— Не е ли **ужасно**, Прасчо?

И Прасчо би попитал:

— Как ли се чувства Кристофър Робин сега?

А Пух би казал:

— Мисля, че къщата на Горкия Зайо е пълна вече с вода!

Прекрасно би било да разговарят така. Наистина и наполовина не е така интересно да преживяваш такава вълнуващо нещо като наводнение, ако няма с кого да го споделяш.

Наистина беше твърде вълнуващо: малките пресъхнали пукнатини по земята, в които Прасчо така често си бе завирал носа, сега бяха станали поточета, а малките поточета, в които той беше газил, бяха станали реки, а реката, по чиито стръмни брегове бяха играли така весело, беше се разпростряла във от леглото си и беше заела толкова много място наоколо, че Прасчо взе да се бои да не би скоро тя да достигне до **неговото** легло.

„Малко тревожно е — каза си той — да си Толкова Малко Животно Напълно Обкръжено с Вода! Кристофър Робин и Пух биха се спасили, като се Покатерят на Дървета, Кенга би се спасила, като Прескочи, Зайо би се спасил, като се Зарови, Бухала би се спасил, като Хвъркне, Ийори би се спасил, като Започне Да Издава Силен Рев, Докато го Спасят, а аз?! Ето ме тук обграден, без да мога да направя **нещо!**“

Продължаваше да вали и всеки ден водата се покачваше по малко, докато почти стигна до прозореца му... а Прасчо все още не беше направил нещо.

„Ето, Пух например — мислеше си той, — Пух няма много Ум, но никога не попада в беда. Върши глупости, но всичко се обръща на добро! Бухала няма кой знае какъв Ум, но той знае за Нещата. Той ще се сети да направи най-правилното Нещо, когато е Заобиколен с Вода! И Зайо не е Изучавал Книги, но може винаги да Измисли някакъв План. Ето Кенга. И Кенга не е... Тя не е много Умна, но толкова се тревожи за Ру, че без да мисли, ще направи Нещо Подходящо. Най-сетне Ийори. Ийори е винаги толкова нещастен, че не би обърнал внимание. Но какво би направил Кристофър Робин?“

Тогаваше изведнъж Прасчо се сети за една история, която Кристофър Робин му беше разказал: за някакъв човек на пуст остров, който написал нещо, сложил го в бутилка и я хвърлил в морето. Прасчо си помисли, че ако напише нещо, ако го сложи в бутилка и я хвърли във водата, може би някой ще дойде и ще го спаси.

Той напусна прозореца и започна да търси из тази част на къщата си, която не беше под водата. Накрая намери един молив, парченце суха хартия и една бутилка със запушалка.

Написа на едната страна на хартията:

помощ!
Прасчо Аз

а на другата страна:

Аз прасчо

ПоМоЩ!
помОщ!

Тогава напъха хартийката в бутилката, запуши я колкото можеше по-добре, наведе се през прозореца колкото можеше по-навън, без да падне, и хвърли бутилката колкото можеше по-далеч:

„Пляс!“

След малко бутилката изплува и той я наблюдаваше как бавно се губи в далечината, докато очичките го заболяха да се визира, и понякога му се струваше, че вижда бутилката, а понякога — че това е само вълничка, която е сметнал за... И изведнъж разбра, че никога вече няма да я види и че е направил всичко, което може, за да се спаси.

„Сега — мислеше си той — някой друг трябва да направи нещо и се надявам, че ще го направи бързо, защото, ако не го направи, ще трябва да плувам, а не мога! Затова се надявам да го направи бързо.“
— След това въздъхна дълбоко и си каза: — Ех, да беше тука Пух!

Когато дъждът започна, Мечето спеше.

Валеше... и валеше... и валеше...

а то —

спеше... и спеше... и спеше...

Беше прекарало един уморителен ден. Нали си спомняте как Пух откри Северния Полюс. Той беше толкова горд, че попита Кристофър Робин дали няма и други Полюси, такива, които могат да бъдат открити от Мече с Малко Ум.

— Има Южен Полюс — каза Кристофър Робин — и смятам, че има Източен Полюс и Западен Полюс, при все че хората не обичат да говорят за тях.

Пух беше толкова развълнуван, когато чу това, че предложи да направят Екседиция за откриване на Източния Полюс, но Кристофър Робин беше намислил да направи нещо друго с Кенга, така че Пух тръгна сам да открива Източния Полюс.

Дали го откри, или не — съм забравил. Но беше толкова уморен, когато се върна у дома си, че по средата на вечерята, след като беше ял

малко повече от половин час, той дълбоко заспа на стола си и спа... и спа... и спа...

И изведнъж засънува:

Намираше се на Източния Полюс, а той беше много студен Полюс, покрит с най-студения сняг и лед. Пух беше намерил там един кошер, за да спи в него, но нямаше място за краката му и те останаха отвън.

Диви Невестулки, каквито населяват Източния Полюс, дойдоха и започнаха да скубят козина от краката му, за да си направят Гнезда за Малките. И колкото повече го скубеха, толкова по-студено ставаше на краката му... докато внезапно се събуди с едно: „Ох!“

И ето го, седи на стола си, краката му във вода и вода — навсякъде около него!

Пух прецапа до вратата и погледна навън...

„Работата е Сериозна — каза си той. — Трябва да се Спасявам.“

И той грабна най-голямото си гърне с мед и се спаси с него върху най-дебелия клон на дървото, високо над водата; после слезе пак долу и се спаси с друго гърне мед... и когато свърши с цялото Спасяване — ето го Пух, седи на клона, клати си краката, а до него — десет гърнета с мед...

Два дни по-късно Пух седи на клона, клати си краката и край него — четири гърнета с мед...

Три дни по-късно Пух седи на клона, клати си краката, а на клона до него — едно гърне с мед.

Четири дни по-късно Пух седи...

На четвъртата сутрин бутилката на Прасчо доплува до дървото на Пух и със силен вик „Мед!“ Пух се гмурна във водата, грабна бутилката и я спаси на клона.

— Жалко! — каза Пух. — Напразно се измокрих! И защо е тази хартийка вътре?

Извади я и я разгледа.

„Това е Известие — каза си той. — Така е. А тази буква е «П». Така... така: «П» значи Пух. Значи много важно Известие за мен, а аз не мога да чета! Трябва да намеря Кристофър Робин или Бухала, или Прасчо — един от тези Способни Четци, които могат да четат. Те ще ми кажат какво е това известие. Само че не знам да плувам. Жалко!“

Тогава му дойде една идея и трябва да призная, че за Мече с Толкова Малко Ум бе много добра идея. То си каза: „Ако бутилка може да плува, значи и гърне може да плува. И ако гърнето плува, аз мога да седна отгоре му ако е достатъчно голямо гърне.“

Така той взе най-голямото си гърне и го запусти.

„Всички лодки трябва да имат имена — каза си той. — Затова ще нарека моята лодка **«Плаваща Мечка»**.“

С тези думи той спусна гърнето във водата и скочи след него.

Известно време Пух и „Плаваща Мечка“ не бяха сигурни кой от двамата трябва да бъде отгоре.

Но след като Пух опита едно-две положения, те се установиха: „Плаваща Мечка“ отдолу, а Пух, победоносно седнал отгоре, енергично гребеше с крака...

Кристофър Робин живееше на най-високото място в Гората.

Валеше... и валеше... и валеше... Но водата не можеше да стигне до неговия дом. Беше доста забавно да гледа надолу към долината, залята с вода.

Валеше толкова силно, че почти през всичкото време той трябваше да прекарва вътре. Затова си мислеше разни неща. Всяка сутрин излизаше с чадъра си и забучваше една пръчка до самата вода. И всяка следваща сутрин, когато пак излизаше, не можеше вече да види пръчката, а забучваше нова до новото място на водата и всяка сутрин пътят, който извървяваше от къщичката си до водата, ставаше все по-къс.

На петия ден сутринта той видя, че водата го е обградила от всички страни, и разбра, че за първи път в живота си се намира на истински остров. Това бе много вълнуващо!

Именно тази сутрин Бухала прилетя, за да попита своя приятел Кристофър Робин: „Как си?“

— Чудесно е, Бухале, да живееш на остров!

— Атмосферните условия са много неблагоприятни напоследък — каза Бухала.

— Кой?

— Вали — обясни Бухала.

— Да — каза Кристофър Робин, — вали.

— Нивото на наводнението е достигнало безпрецедентна височина!

— Кое?

— Има много вода наоколо — обясни Бухала.

— Да — каза Кристофър Робин, — много е!

— Все пак изгледите бързо стават по-благоприятни. Всеки момент...

— Виждал ли си Пух?

— Не. Всеки момент...

— Надявам се да е добре — каза Кристофър Робин. — Безпокоя се за него. Дано са заедно с Прасчо! Мислиш ли, че са добре, Бухале?

— Надявам се. Всеки момент...

— Иди да го видиш, Бухале! Пух няма много ум и може да извърши някоя глупост, а аз толкова го обичам! Разбираш ли, Бухале?

— Разбира се! — каза Бухала. — Отивам... и веднага обратно.

И той отлетя.

След малко се върна:

— Пух го няма!

— Няма ли го?

— Бил е там. Седял е на клона на дървото пред къщата си с девет гърнета мед. Но сега го няма.

— О, Пух! — извика Кристофър Робин. — Къде си?

— Тук съм! — чу се ръмжащ глас зад гърба му.

— Пух!

И те се хвърлиха в прегръдките си.

— Как дойде дотук, Пух? — попита Кристофър Робин, когато пак можеше да приказва.

— С лодката си — каза Пух гордо. — Получих Много Важно Известие, изпратено ми в бутилка. Но понеже ми е влязла вода в очите, не можах да го прочета, затова ти го донесох. С лодката си!

С тези горди думи той подаде Известието на Кристофър Робин.

— Но то е от Прасчо! — извика Кристофър Робин, когато го прочете.

— Нищо ли няма написано за Пух? — каза Мечето, като надничаше над рамото му.

Кристофър Робин прочете на глас Известието.

— О, значи тези „Пе“-та са прасчовци! Аз мислех, че са пуховци!

— Трябва да го спасим веднага. Мислех, че е с теб, Пух! Бухале, можеш ли да го спасиш на гърба си?

— Не вярвам — каза Бухала след тъжен размисъл. — Съмнително е дали необходимите дорзални мускули...

— Тогава ще отлетиш ли **веднага** да му кажеш, че Помощ Идва? А Пух и аз ще измислим Помощта и ще отидем колкото може по-бързо от всякога! О, не **приказвай**, Бухале! Бързай!

И както все още се канеше да каже нещо, Бухала литна...

— А сега, Пух — каза Кристофър Робин, — къде е твоята лодка?

— Трябва да ти кажа — говореше Пух, като слизаха към брега на острова, — че тя не е обикновена лодка. Понякога е Лодка, а понякога е по-скоро Инцидент! Зависи!

— От какво зависи?

— От това, дали си отгоре, или отдолу.

— О! Но къде е тя?

— Там! — каза Пух, като сочеше гордо към „Плаваща Мечка“.

Кристофър Робин не очакваше такава лодка и колкото повече я гледаше, толкова повече си мислеше колко Храбро и Умно Мече Пух е той! И колкото повече Кристофър Робин мислеше за това, толкова повече Пух скромно навеждаше нослето си и се стараяше да не изглежда такъв герой.

— Много е малка за двама ни — каза Кристофър Робин тъжно.

— За трима ни, с Прасчо!

— Това я прави още по-малка. О, Пух Мечо, какво да правим?

Тогава това Мече, Пух Мечето, Мечо Пух, П.Н.П. (Приятел на Прасчо) З.Д. (Зайов Другар), О.Н.П. (Откривател на Полюса), У.Н.И. и Н.Н.О. (Утешител на Ййори и Намирач на Опашки) — всъщност самият Пух — каза нещо толкова умно, че Кристофър Робин можа само да го погледне със зяпнали уста и ококорени очи, чудейки се дали това е наистина Мечето с Много Малко Ум, което отдавна познаваше и обичаше!

— Можем да отидем с твоя чадър — каза Пух.

— ?

— Можем да отидем с твоя чадър — повтори Пух.

— ??

— Можем да отидем с твоя чадър — каза Пух.

— !!!!!

Изведнъж Кристофър Робин разбра, че могат! Отвори чадъра и го сложи във водата с дръжката нагоре.

Чадърът плаваше. Само че се люлееше.

Пух влезе вътре и тъкмо започна да се хвали, че всичко е наред — откри, че не е, и след малка глътка вода, която всъщност не искаше, той се върна при Кристофър Робин. Тогава влязоха двамата едновременно и лодката вече не се люлееше.

— Ще нарека тази лодка „Мечов Ум“! — каза Кристофър Робин.

И „Мечов Ум“ грациозно се понесе по вълните в югозападна посока.

Можете да си представите радостта на Прасчо, когато най-сетне лодката се показа. Дълги години след това той обичаше да си спомня в каква Много Голяма Опасност е бил през време на Ужасното наводнение, но единствената опасност била през последния половин час от пленничеството му, когато Бухала, който бил току-що долетял, кацнал на един клон на дървото и за да го успокоява, започнал да му разказва дълга история за своя леля, която някога измътила по погрешка яйцата на чайка, и историята продължавала почти колкото това изречение, докато Прасчо, който слушал на прозореца си, наведен без надежда... постепенно заспал и естествено започнал да се изплъзва от прозореца надолу към водата, докато увиснал само на пръстите на краката си, и в този момент за щастие силен вик на Бухала, а викът бил всъщност част от приказката — какво била казала леля му, — събудил Прасчо и той успял да се задържи и като се вмъкнал обратно, казал: „Колко интересно, наистина ли!“, когато... е, добре, можете да си представите радостта му, когато най-после видял кораба „МЕЧОВ УМ“ (капитан — К.Робин, боцман — М.Пух) да се приближава, за спасението му...

И понеже това е наистина краят на приказката, а и аз се уморих от последното изречение, мисля, че трябва да спра тук.

ГЛАВА ДЕСЕТА, В КОЯТО КРИСТОФЪР РОБИН ДАВА ПРИЕМ В ЧЕСТ НА ПУХ И СИ ВЗЕМАМЕ СБОГОМ

Един ден, когато слънцето се върна над Гората и донесе със себе си дъха на Май, и всички поточета весело забълбукаха, прибрани спретнато в коритата си, и малките локвички дремеха, потънали в спомени за времето, когато са били големи и са вършили още по-големи неща, и в топлия спокоен въздух на Гората се чува предпазливите опити на Кукувицата да кука, заслушана в собствения си глас; или ленивите, приятни оплаквания на Дивите Гълъби, че „други са виновни, но няма значение“ — в такъв един ден Кристофър Робин свирна по особен начин и Бухала долетя от Голямата гора, за да види какво искат от него.

— Бухале — каза Кристофър Робин, — ще устроя прием.

— Наистина ли?

— Ще бъде специално в чест на Пух. В чест на онова, което той направи, когато трябваше да направи нещо, за да спаси Прасчо от Наводнението.

— О, значи за това?! — каза Бухала.

— Да. За това! Би ли съобщил на Пух и на другите още сега, защото приемът ще бъде утре.

— О, значи утре? Утре значи! — каза Бухала, изпълнен от желание да помогне.

— И така, ще отидеш ли да им кажеш, Бухале?

Бухала се опита да каже нещо много умно, но не можа да го измисли. Затова хвъркна да покани другите. Първия, на когото каза, беше Пух.

— Пух — каза той, — Кристофър Робин прави прием.

— О! — каза Пух. После, като видя, че Бухала очаква да чуе още нещо от него, продължи:

— Ще има ли нещо като онези дребни сладки с глазура от розова захар?

Бухала почувства, че е под неговото достойнство да говори за сладки с глазура от розова захар, затова му каза точно каквото му бе поръчал Кристофър Робин и литна към Ийори.

„Прием за мен? — мислеше Пух. — Колко тържествено!“ Чудеше се дали всички знаят, че този прием е специално за Пух, и дали Кристофър Робин им е разказал за „ПЛАВАЩА МЕЧКА“ и „МЕЧОВ УМ“ — тези чудни кораби, които той бе измислил и с които бе пътешествал... И започна да мисли колко ще е ужасно, ако всички вече са забравили за това и никой не знае защо е този прием...

И колкото повече мислеше, толкова повече всичко се объркваше в главата му като в объркан сън.

И сънят започна постепенно да звучи в главата му като песен.

Ето каква:

ОБЪРКАНА ПЕСЕН НА ПУХ

*Ура! Ура! Ура! За Пух!
(Кой, кой?)
За Пух. За Пух!
(Защо? Какво е сторил?)
Какво! Ти... Ти не знаеш?
Спасил! Спасил приятел!
Със вълни се борил!!*

*Ура! Ура! Ура! За Мечо!
(Кой, кой?)
За Мечо, бе! За Мечо!
Не можеше да плува —
и все пак го спаси!
(Кого спаси?)
Другаря!
О, слушай тук:*

говоря ти за Пух!
(Кой, кой?)
За Пух! За Пух!
(Ах, жалко, все забравям!)

Знай,
че Пух е Мече с Голям Ум!!!
(С какво! Кажу го пак!)
Със Ум. С Голям Ум.
(Голям какво?)
Ум! Да! Ядеше доста...
Оказа се — юнак!
Не зная колко плува,
но все пак той доплува
със нещо като лодка.
(Какво? С какво?)
Със някакво гърне!

Затуй викнете пак:
Ура! Ура! От все сърце...
(От все какво?)
От все сърце!
И нека още сто години
живей сред близки и роднини!
И нека да расте по ум
и по юначество и дух!
Ура! Ура! Ура! За Пух!

(Но все пак за кого?)
За Пух! За Пух!
До три пъти ура за Пух!
Ура! Ура! Ура! За Мечо!
(Кой, кой?)
За Мечо, бе! За Мечо!!
Ура! Ура! За Мечо Пух!
За нашия герой!
(Уф! Все пак ми кажете

какво извърши той?)

Докато тази песен звучеше в главата на Пух, Бухала говореше на Ийори:

— Ийори, Кристофър Робин прави прием!

— Много забавно! — каза Ийори. — Сигурно ще ми изпратят малко от трохите и парченцата, които изтърват! Мило... и Разумно! Нищо! Не се безпокойте!

— Има Покана и за теб.

— Какво е това покана?

— Покана!

— Да, чух. Кой я е изтървал?

— Тя не е за ядене. Тя значи, че искат и ти да отидеш утре на приема.

Ийори бавно поклати глава:

— Искаш да кажеш може би за Прасчо? Малкото същество с щръкнали уши? Да, Прасчо. Ще му кажа.

— Не, не! — каза Бухала раздразнен. — За теб!

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен! Кристофър Робин каза: „Кажете на всички!“

— Всички освен Ийори?

— Всички! — каза Бухала ядосан.

— О! — каза Ийори. — Сигурно е станала някаква грешка! Все пак ще дойда. Само че не **ми** се сърдете, ако вали!

Но не валя.

Кристофър Робин беше сложил дълга трапеза и всички бяха насядали наоколо. На единия ѝ край седеше той, а на другия — Пух, Между тях от едната страна седяха Бухала, Ийори и Прасчо, а от другата страна — Зайо, Ру и Кенга. А всички Зайови роднини и приятели се бяха разположили наоколо по тревата, изпълнени с надежда, че някой ще им заговори или ще изпусне нещо, или ще ги попита колко е часът.

Това беше първият прием, на който Ру присъстваше, и затова беше много възбуден. Веднага щом насядаха, Ру започна да бърби:

— Здравей, Пух! — изписука той.

— Здравей, Ру! — отвърна Пух.

Ру се друсна няколко пъти на стола си и пак започна:

— Здравей, Прасчо! — изписка той.

Прасчо му махна с краче, защото устата му беше заета.

— Здравей, Ийори! — каза Ру.

Ийори тъжно му кимна.

— Ще вали! Ще видите, че ще вали! — каза той.

Ру погледна нагоре, за да види дали не започва да вали. Дъждът, изглежда, не бързаше. Затова Ру продължи:

— Здравей, Бухале!

— Здравей, мъничко! — каза нежно Бухала и продължи да разказва на Кристофър Робин за един нещастен случай, който почти се случил на един негов приятел, когото Кристофър Робин не познавал.

Кенга каза на Ру:

— Първо си изпий млякото, миличко, и после приказвай!

Ру, който започна да си пие млякото, искаше да каже, че може да върши и двете неща наведнъж... Но трябваше после да го тупат по гърба и да го бършат доста дълго.

След като си похапнаха, Кристофър Робин удари с лъжицата си по масата. Всички спряха да говорят, стана много тихо. Чуваше се само хълцането на Ру, което той се мъчеше да прикрие така, че да изглежда, че някой от Зайовите роднини хълца.

— Този прием — каза Кристофър Робин — е прием в чест на едного, който е направил Нещо, и всички ние знаем кой е той. И това е прием в негова чест, защото е направил Нещото, и аз съм му приготвил подарък. Ето го!

Той попипа наоколо си и пошепна: „Къде ли съм го сложил?“

Докато Кристофър търсеше, Ийори се изкашля многозначително и бавно се изправи.

— Приятели — каза той, — колкото и да ви е странно, аз изпитвам голямо удоволствие, или може би по-добре е да кажа, че изпитвах голямо удоволствие досега да ви видя на моя прием! Това, което направих, е нищожно. Всеки от вас... освен Зайо и Бухала, и Кенга, би направил същото! Е, и Пух. Също така това се отнася и до Прасчо и Ру, защото те са много мънички — всеки от вас освен тях би направил същото! Но случи се да го направя аз! Не го направих — няма нужда и да казвам това, — за да получа подаръка, който

Кристофър Робин сега търси... — И като сложи предния си крак до устата, високо пошепна: „Погледни под масата!“ — ... Но защото чувствам, че трябва да правим всичко възможно, за да помагаме на другите. Да! Аз чувствам, че би трябвало...

— Хлъц! — изхлъца Ру, без да иска.

— Ру, миличък! — каза Кенга укоризнено.

— Аз ли хлъцнах? — попита Ру уж учуден.

— За какво приказва Ийори? — пошепна Прасчо на Пух.

— Не знам — каза Пух мрачно.

— Мислех, че този прием е в **твоя** чест.

— И аз мислех същото **някога**. Но, изглежда, че не е.

— Струва ми се, че ти го заслужаваш повече, отколкото Ийори — каза Прасчо.

— И на мен така ми се струва! — каза Пух.

— Хлъц! — обади се Ру пак...

— КАКТО — ВЕЧЕ — КАЗАХ — продължи Ийори високо и строго, — Както Вече Казах, преди да бъда прекъснат от най-различни Силни Звуци, чувствам, че всички...

— Ето го най-последно! — извика Кристофър Робин радостно. — Подайте го на моето глупаво мече, той е за Пух!

— За Пух ли? — каза Ийори.

— Разбира се, за него! За най-доброто Мече в целия свят!

— Трябваше да се сетя! — въздъхна Ийори. — Все пак не бива да се оплаквам! Ех, и аз имам свои приятели! Вчера дори някой разговаря с мен. И миналата седмица ли беше, или още по-миналата Зайо се блъсна в мен и ми каза: „Прощавай!“ Така е! Животът е колело! Нещата се променят...

Никой не го слушаше, защото всички викаха:

— Отвори пакета, Пух!

— Какво е то, Пух?

— Сещам се какво е!

— Не, не знаеш!... — и други подобни полезни забележки.

Разбира се, Пух бързаше да отвори пакета, но внимателно, за да не скъса канапа, защото човек никога не знае кога ще му бъде Полезен канап! Най-последно отвори пакета.

Когато Пух видя подаръка, щеше да падне — толкова беше учуден и доволен. Особена Кутийка с Моливи!

Имаше вътре моливи с буквата „М“ — значи за Мечо. Имаше моливи с „М.С.“ — значи за Мечо Спасителя. Имаше моливи с „Х.М.“ — значи за Храбрия Мечо. Имаше и острилка за моливите, и гума — за да изтриеш думите, които напишеш погрешно, и линейка — за да начертаваш линии, по които да ходят буквите, и сантиметри по линейката — за да можеш да видиш, когато поискаш, колко сантиметра е дълго нещо, и Сини, Червени и Зелени моливи, за да пишеш Специални Неща със синьо, червено и зелено. И всички тези прелестни неща лежах в Особената Кутийка, където си имаха издълбано мъничко легло за всяко поотделно. И особената Кутийка щракваше, когато се затвори. И всичко това — за Пух!

— О! — каза Пух.

— О! Пух! — казаха всички освен Ййори.

— Благодаря! — изръмжа Пух.

А Ййори си казваше:

„Пособия за писане! Моливи и разни други глупости! Съвсем излишни, ако питате мен. Безполезни глупости!“

По-късно, когато всички казаха „Сбогом!“ и „Благодаря!“ на Кристофър Робин, Пух и Прасчо тръгнаха заедно за домовете си, замислени в златистия залез, и дълго вървяха мълчаливи.

— Когато се събуждаш сутрин, Пух — каза Прасчо най-последно, — какво си помисляш най-напред?

— Какво ще има за закуска. А **ти** какво си помисляш, Прасчо?

— Аз си мисля какво ли интересно нещо ще се случи **днес**.

Мечо кимна замислено.

— То е все същото! — каза той...

— И какво се случи? — попита Кристофър Робин.

— Кога?

— На другата сутрин.

— Не зная.

— Ще си спомниш ли и после да ни го разкажеш на мен и на Пух?

— Ако много искаш...

— Пух иска! — каза Кристофър Робин.

После въздъхна дълбоко, хвана Мечо за крака и го повлече след себе си към вратата. Преди да излезе, той се обърна и попита:

— Ще дойдеш ли при мен, докато се къпя?

— Може — казах аз.

— Кутийката с моливи на Пух по-хубава ли беше от моята?

— Съвсем еднакви бяха!

Той кимна и излезе... След миг чух Мечо Пух — **бум... бум... бум...** — да изкачва стълбата след него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.